
Móra Nyúz

II. évfolyam 2. (7.) szám A Móra Ferenc Kollégium lapja 2000. november 6.

"Hervad már *ligetünk*, díszei hullanak..."

Szerkesztői szótlanság

Ebben a számban, a halottak napjának közvetlen szomszédságában és hatására a szerkesztő síri csendben marad. Élvezzétek ennek az oldalnak a némaságát.

-né-ma-nci-

A Móra Nyúz idejű számait elolvashatjátok az interneten is, a kollégium honlapján (<http://www.mora.u-szeged.hu>). Véleményeiteket, ötleteiteket a moranyuz@mora.u-szeged.hu e-mail címre várjuk. Levelezési listára is fel lehet iratkozni a <http://www.mora.u-szeged.hu/cgi-bin/mailman/listinfo/moranyuz> címen. Ha ide feliratkoztok, ti is automatikusan megkaptok minden e-mailt, amit a listára küldenek. Kíváncsian várjuk a visszajelzéseket!

A netes Móra Nyúzra tényleg érdemes rálesni, mert egészen más, mondhatni, felemelő a sok színes kép! (Főleg a homályos fénymásolatok után.) -szerkesztői ajánlás-

Móra Nyúz - a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik havonta, 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.
Szerkesztők: Szalánczy Dorka és Pintér Lajos
Lektor: Szabó Zsuzska
Tördelőszerkesztő: Pap Dani
Szerzők: Bencze Mariann, Bereczki Zsolt, Bokros Judith, Erdélyi Ágnes, Gaál Ottília, Gulyás Ildikó, Hegyi Áron, Hraskó István, Kis-Benedek Krisztina, Kovács Attila, Lutz Gábor, Mangó Zoltán, Molnár Edit, Parti Tamás, Pintér Lajos, Réfi Vera, Sulyok Izabella, Szabó Zsuzska, Szalai Zsolt, Szalánczy Dorka, Szilágyi Szilvia, Vernyik Zénó, Weber Balázs és Zoller Ágnes

Ritka pillanat: teljes az egyetértés

Tartalomjegyzék:

Szerkesztői szó	2
Interjú Kovács Gáborral	3
Mórások a moldvai csángókért	4
Koleszkirándulás	5-6
"Egy kis Party-hangulat"	6
Volt egyszer egy választás	7-8
Vendégünk volt "a" Podmaniczky	8
A 6-os szobától Sydneyig	9
Szakmai programok	9-10
A nyelvtanfolyamról	10
Igazgatói hírek	11
Koli-infók	12
Gyula, az első	12-13
Vallomás	13-14
Kisebbségi kérdés	14-15
Ha már egyszer filmet nézel...	15-16
Titkok kertje	16-17
Halálra ítélve	18
Az egyszál torpedó...	18-19
Detektívtörténetek új köntösben	19-20
Dáridó-Dáridó	20
Luci	21
"Csak játszatom a szívem..."	22
Koleszbajnokság	23-25
Fritz-képregény (4.)	26

„Egyelőre azt csinálhatom, amit szeretek, és ez igazán nagyszerű...”

- beszélgetés a "legnagyobb" seniorral -

Nem volt könnyű megtalálni sem. Amikor végre ráakadtam, akkor meg nem ért rá. Végül azért sikerült diktafonvégre kapnom Öt, a második emeleti seniori szoba (egyik) lakóját: **Kovács Gábort**.

- Hogyan lettél biológus?

- Biológia-kémia szakosként kezdtem. Aztán voltam biológia egyszakos hallgató, kémia egyszakos, majd átmentem biológus szakra.

- Mi volt az oka ennek a sok váltásnak?

- Amikor lejöttem Szegedre - azonkívül, hogy tényleg tanár szerettem volna lenni - a kosárlabdázásból szerettem volna megélni. Sajnos, pont akkor szűnt meg az NB I-es kosárcsapat Szegeden. Így Hódmezővásárhelyre kezdtem átjárni, ott edzettem minden nap az NB I-es utánpótlás csapatban. Két és fél hónap után jött egy kisebb sérülés. Ekkor döbentem rá, hogy mennyire macerás minden nap átutazni Vásárhelyre az edzésekre, éjjel pedig vissza. Amikor rendbejött a lábam,

átjöttem egy szegedi csapatba, ott edzettem két hónapig. Mindezek során megváltozott az az elképzelésem, hogy a kosárlabdázás legyen a legfontosabb dolog az életemben. Újra felvételiztem - a sportolás miatt leadott - kémia szakra, majd biológiából halasztottam, hogy utolérjem magam. Másodéves koromban laboránsi állást kaptam a Növénytan Tanszéken, itt sikerült "belekóstolnom" a növényökológiai kutatásokba és annyira megtetszett ez az életforma, hogy átjelentkeztem kutatószakra biológusnak.

- Most mivel foglalkozol éppen?

- Jelenleg doktori hallgatóként végzem kutatásaimat, gomba-növény együttéléseket

vizsgálok. Néhány szó az utóbbiról: a növények 90-95 százaléka a gyökerén keresztül valamilyen gombával van kapcsolatban, és ez mindkét fél számára jó, mert a növény - többek közt - könnyebben veszi fel a tápanyagokat a talajból. A gomba "cserébe" a növénytől cukrot, vitaminokat kap. Ez végülis egy kölcsönös "üzlet", úgynevezett

szimbiózis, vagy mutualizmus. Egyelőre nagyrészt leíró munkákat végzek. Azért persze kísérletezek is, például mesterségesen hozok létre ilyen rendszereket steril, kontrollált körülmények között, és azt figyelem, hogy létrejön-e a kapcsolat és ha igen, milyen hatása van. A két partner közül egyébként a gombák érdekelnek jobban. Ez egy nagyon izgalmas csoport. Remélem, egyszer majd eleget fogok tudni ahhoz, hogy ezeknek az evolúciós kérdéseivel, problémáival foglalkozhassak. Egyelőre azt csinálhatom, amit szeretek, és ez igazán nagyszerű.

- A kollégiumban seniorként mi a feladatod?

- A rendszergazdák munkáját próbálom segíteni elsősorban a beszerzések,

szervizelések, ügyintézés dolgaiban.

- Gondolom, szeretsz itt lakni...

- Igen, nagyon! 3 évig albérletben laktam, majd 1995-ben költöztem be a kollégiumba. Nagyon szívesen gondolok életemnek erre a bő 5 évre. Nagyszerű embereket sikerült megismernem ez alatt az időszak alatt és felejthetetlen élményeket adott a Móra. A legszebb persze az, hogy itt találkoztam Kedvesemmel, Zsuzsival, akivel együtt élünk ebben a szobában.

A kép az öt évvel ezelőtti állapotokat tükrözi

Készítette: Iza

Mórások a moldvai csángókért

Sokszor nem is gondolnánk, hogy az, akivel nem vagyunk beszélő viszonyban, akinek csak köszönünk a kollégium folyosóin (hiszen a Mórában mindenki köszön mindenkinek), mivel tölti a tanításon kívüli hasznos perceket. A meglepettség érzése örömmel is elegyedhet akkor, ha olyan fiatalokkal találkozunk, akik büszkén vállalják magyarságukat, s hirdetik is a magyarság kultúráját, hiszen a tizen-, huszonevesek értékrendjében látszólag nincs elől a hazaszeretet. A kóli égisze alatt működő *Fiatalok a Moldvai Csángókért Egyesület* tagjai az előbbi csoportba tartoznak.

A társaság múltjába, tevékenységi körébe a Mórában „fellelhető” testvérpárok egyike, *Jankovics Katalin* és *Jankovics László* révén nyerhettem betekintést. A gyökerek azokba az időkbe nyúlnak vissza, amikor még egy pesti egyesület tagjai jártak ki a moldvai csángókhoz, hogy a gyerekeket magyarul tanítsák írni-olvasni. A fővárosi fiatalok idővel családot alapítottak, munkába álltak, s idő hiányában nem tudták folytatni ezt a "szolgálatot", azonban elhatározták, hogy támogatják azokat, akik továbbviszik ezt a nemes kezdeményezést. Így találtak a szegedi geográfus hallgatóra, *Juhász Gézára*, aki felkarolta ezt a szép vállalkozást, s 2000 tavaszán barátaival megalapította a *Fiatalok a Moldvai Csángókért Egyesületet*, melynek tagjai: *Juhász Géza* elnök, *Jankovics Katalin* elnökhelyettes, *Halinka Péter* titkár, *Bak Judit*, *Szabó Zsuzska*, *Urbán Gabriella*, *Jankovics László* és *Vigh Mihály*. Eddigi programjaik a következők voltak: a Mórában tartott nagyszerű diafilmvetítés, valamint egy kis csángó faluban, Somoskán teljesített szolgálat. Arra a kérdésre, hogy kik is a moldvai csángók, részletes választ kaptam Katitól és Lacitól. Egy meghaladott elmélet szerint a vándorlások során Etelközben maradt magyarok, a hivatalos álláspont szerint azonban ők is átjöttek a Kárpátokon, s három nagy hullámban mentek el Moldvába: az először a tatárjáráskor, utójára a mádéfalvi veszedelemkor. Sajátos identitásukra jellemző, hogy nem székelnek, nem magyarnak, hanem csángónak tartják magukat. Az általuk használt nyelv a nyelvújítás előtti magyar és a mai román keveredéséből áll össze. Jelenlegi lélekszámuk 200 ezer fő körül van, de rendkívül sok gyermek születik. Római katolikus hitüket rendkívül mélyen élük meg. Csángó szokás, hogy egy fiatal

fiút kiragadnak környezetéből, s papnak taníttatják, igaz, később már úgymint románul miséznek. Az iskolázottság szintje alacsony, és sokan járnak át Magyarországra munkát vállalni. A hagyományait őrző nép kultúrájának nálunk legismertebb elemei a népzene és a néptánc, utóbbit főként a körtáncok jellemzik

Az egyesület nyári vállalkozásáról Bak Judittal és Halinka Péterrel beszélgettem. Ők tagjai voltak annak a kis csoportnak, mely Somoskán, egy Klézséhez közeli 600-800 lelkes falucskában csángó gyermekeket tanított a magyar nyelvű írás-olvasás rejtelmére. Ez azért is alapvetően fontos, mert a gyermekek 6-7 éves korukig nem nagyon tanulnak magyarul. Segítséget itthonról az Apáczai

Hali, a Pedagógus

Kiadó és az Egyetemi Lelkészség nyújtott: az előbbi tankönyveket, míg az utóbbi Bibliákat adott. Az oktatás délutánként zajlott egy mintegy húsz fős, rendkívül lelkes "kemény mag" részvételével. Judit és Péter szeretettel beszéltek kis tanítványaikról, például a csintalan Fábikóról, akiről azt tartották, hogy azért olyan rossz, mert ő volt az első a faluban, aki ezt a nevet viselte. A somoskaiak - akikhez Bacau-ból jár ki román anyanyelvű tanár - nagyon nagy szeretettel fogadták a szegedi különítményt. Szállást egy önzetlen gazda biztosított, aki helyi szinten nagyon nagy számított, hiszen neki két lova is volt. Savanykás borával is szívesen kínálta a messziről érkezetteket. A kinti állapotokra

jellemző, hogy aki középfokú oktatásban kíván részt venni, annak a tanulás – forintba átszámolva - havi 6-8 ezerbe (!) kerül.

A *Fiatalok a Moldvai Csángókért Egyesület* folytatni kívánja nemes küldetését, melynek szükségességét egy friss újsághír is megerősíti: egy kolozsvári egyházi tanácskozáson a iasi római katolikus püspök keményen elutasította, hogy a moldvai magyar csángók magyarul is misézhesenek. A csángók nyelvet zsargonként emlegette, és emlékeztetett rá, hogy a kérdésben a pápa a püspökségre bízta a döntést...

Parti Tamás

Magyar kalandorok 2000-ben

Voltunk vala nevezetes Móra Kollégium csoportjaként ama helyen, melyet neveznek Ópusztaszernek. Ezen helyt vala megnéztünk temérdek érdekes dolgot. Vala azonban nagy probléma: nem vala nekünk elég idő alapos szemlélődéshez.

Volt ott minden, mi szem-szájnak ingere (főleg szemnek)! Nekiláttunk gyalogszerrel, s végigtaláltunk sok-sok kilométert, hogy - ha csak egy pillanatra is, de - mindent lássunk fél nap alatt. Persze, hogy a körképet megnéztük, s ámultunk. Figyelmetekbe ajánlom a skanzenet, ahol nagyon finom a percc, s igazi a malom, mégha nem is működik. Gyönyörű faépületekben rengeteg kiállítás tekinthető meg. Átlátni szinte nem is lehet. Fényképek, ruhák, fém- és fatárgyak tömkelege. Üdítően hat ezek után, hogy néhány honfiú nyeregbe kapva mutatja be, milyen is volt, mikor még őseink lóhátról figyelték a világot.

Egyébként maga a környezet is nagyon szép. Ahogy jársz-kelsz, próbálhatsz békát fogni - nekünk nem sikerült -, nézhetsz eredeti hajótestet, alig mállót, vehetsz nádsípot, még szájra is igazítja a mester.

Sőt! Láthatod a nagy szegedi árvíz kicsinyített mását. Előtted terepasztal vagy egy magasabb ember, hanghatások gőzerővel és magnóról.

És persze az alaphangulatot az adja meg, hogy kívül mész. Egyedül ne! Ajánlhatom Kovács Attilát, mert ő mindig jól felkészül. Ha nem is butykosban - pedig az lenne a korhű -, de zöld üvegben gondoskodik a test nedűjéről a szellem tápláléka mellett.

Mondom néktek, menjetek Ti is s lássátok múltatok!

Molnár Dite

LÓPUSZTASZER, AVAGY MILYEN VOLT A KOLESZKIRCSI

Reggel indultunk, álmoságtól lábadtak könnybe a szemek. Jó vezetőnk, Kovács Attila elibünk rendelte a tiszteletünkre indított kisértő járatot (buszt), és máris robogtunk tova, magunk mögött hagyva a Mars tér kipufogó gázoktól telített levegőjét.

Kisvártatva megérkeztünk az Ópusztaszeri Nemzeti Emlékpark kapui elé, ahol annak rendje és módja szerint becsekkeltünk. Eztán, némileg megtagadva a kollégium (birka)nyájszellemt, kisebb csoportokra szakadtunk és így barangoltuk be a homokos-akác-fás-mesterséges tavas, sok látnivalót rejtő alföldi pusztarészletet. Mi, az akkor még nem létező, de éppen e kirándulás alkalmával megálmodott nyugdíjas klub tagjai, gyorsan kerestünk egy kávézásra alkalmas helyet.

Nyilván a pultoslányra is ráfért volna egy kávé, mert a "Kétszer féldeci őszibarackot!" mondat elhangzása után azt a nem egészen adekvát kérdést tette föl, hogy "Rostoslét?"

E kis közbjáték után újult erővel vettük fel a harcot az Emlékpark nevezetességeivel. Első utunk az árvízi kiállításra, a stilizált gátórházba vezetett. Itt különböző makettek segítségével horizontálisan és vertikálisan is felidéztek az 1879-es nagy árvíz jeges borzalmát: a sötét teremben a terepasztalon egymás után gyúltak ki a fények, jelezve az előtött

területek nagyságát, a hangeffektusok pedig olyan élethűen adták vissza az áradó folyó félelmetes moráját, hogy gyöngé idegrendszerem beleborzongott, és a hátam is borszózott.

Csillapítandó a kedélyeket, körbejártuk a fűzfákkal övezett tavacsokát. Láttunk egy teknősbékát, amelyről a természettanban járatlan társaim azt állították, hogy műanyagból lenne öntve. Mintha nem volna köztudomású, hogy teknősbékáknak szokásuk hosszú órákig mozdulatlanul sütkérezni, mivel így gyűjtenek energiát az életért folytatott harcra.

A következő látni- és hallanivaló egy igen sokféle furulyát és sípot áruló ember volt, aki saját közlése szerint ország-világ előtt szívesen megfurulyáztat mindenkit...

Ezek után kis időre elszakadtam társaimtól, akik belevesztek a fából készült jurtatemplomok általam megtekinteni nem kívánt labirintusába. Expedícióm egyedül folytattam, és egy kicsit tanulmányoztam az Árpád-kori monostor romjait. Megzavartam egy idős német házaspárt a fényképezkedésben, de én is pont azt a három köszöntet akartam lefotózni. Kitartó ácsorgásom elűzte őket. Én győztem, méltó utóda vagyok tehát a honfoglaló magyaroknak!

Hamarosan egyesült a Móra-különítmény, és bevonultunk a rotundába, ahol egy félórás kánkán volt arra, hogy a Feszty-körképet szemügyre vegyük. Immáron sokadjára láttam, de a látvány és a hangeffektusok együttes hatása most sem hagyott érzéketlenül. Mondhatni, lenyűgözött.

Bejártuk a panoptikumot, ahol néhány, egymásra gyanúsán hasonlító Árpád-házi királyunk, Hunyadi Mátyás és a Ferenc József-Sissi páros mása látható. Végigsétáltunk a századforduló kisvárosi miliójét idéző promenádon is, de ekkor már nagyon belefáradtunk az élményekbe.

És még hátra volt a lovasbemutató! Jöttek az ősmagyarok, izzadtak ősmagyar ruhájukban a 25 fokban, de vágtaztak a t. közönség orra előtt két centivel (a t. közönség frászt kapott), célbalöttek

nyíllal, hátrafelé is, küzdöttek fokossal, még tán karddal is, eljátszották a csodaszarvas legendáját, megmutatták, hogyan lopták eleink a birkát, szóval igen tanulságos volt a bemutató, a napfény és a por csak fokozta a hatást.

Igen tanulságos volt tehát a kirándulás is, bár kicsit rövidre lett szabva, és így kinek erre, kinek arra nem jutott ideje. Szerény személyem például nem jutott el a skanzenig, ahol pedig a pékségben kiváló cukrászati termékeket lehet venni. Mindazonáltal veszem a bátorságot, hogy a többiek nevében is kijelentsem: Ópusztaszeren egy igen kellemes, hangulatokban és élményekben gazdag fél napot sikerült eltöltenünk.

-susi-

"Egy kis Party-hangulat"

Szeptember utolsó napjaiban már többen kérdezték, mikor lesz újra kolesz-buli. Szerencsére nem kellett sokáig várniuk, néhány napon belül jött is a plakát, "Vége az unalmas hétköznapiaknak..." jelszóval. (Persze, aki az újságot kezébe vette, az innen is megtudhatta, mi várható október 12-én.)

Az említett csütörtöki napon azonban nemcsak a bulit élvezhettük; a kollégium lakói különprogramokat is szerveztek, közöttük nyilvános és baráti összejöveteleket. Este a Dugonics téren, az Őszi Kulturális Fesztivál keretében a mórás színjátszók bizonyítottak ismét. Az V. emeleten is szerveződött valami: a kollégium "tapasztaltabb" lakói (mind 23 felett), magukat "nyugdíjasoknak" nevezve gyűltek össze, és többek között Vanessa Amorosi Absolutely everybody c. zenéjére szerettek volna bemutatni egy koreográfiát. Jónéhány kollégista születésnapját is sikerült megünnepelni, közöttük például Kálmánét (alias Farkas Peti).

Az est házigazdája maga is egy születésnapi ünneplésről jött, de a lényeg, hogy a buli időben beindult, ill. mindenki tombolhatott tovább. Aki rendszeres látogatója a Jate Klub-os BTK-s és TTK-s hétfői estéknek, az a kisteremből is jól ismert zenéket kaphatta Brekitől.

Néhány nappal e nevezetes esemény lezajlása előtt sokan kaptak új ágyakat, így a régiek egyes "darabjai" az alagsorban heverték. Az idő előrehaladtával egyre többen lettek lenn, és a különféle ágytetőkön sokan pihentek meg, keresztben-hosszában. Mindez néhány üres, vagy éppen kissé összetört üveggel körítve egy igazi, 20. század végi csövestanya képét idézte.

Nemcsak a folyosón, hanem a büfében és a táncteremben is jelentős tömeg gyűlt össze. A társaság folyamatosan cserélődött, azonban volt egy "kemény mag", amely fáradhatatlanul végig jelen volt; nagy részüket a javában folyó kollégiumi bizottsági választások jelöltjei tették ki. Szemmel láthatóan nem pusztán a "kötelességtudat" hajtotta

őket; végre elengedhették magukat, és megmutathatták a másik arcukat is.

Kollégiumunk sok lakója kidőlni, egyes rekordok pedig megdőlni látszottak. Feri, a büfés nem panaszkodhatott; titkos informátorunk szerint "3 óra körül már 14 láda sör fogyott el" - a 3-tól 7-ig terjedő időintervallum alkoholfogyasztásáról már sajnos nem kaptunk pontos tájékoztatást; talán informátorunk is elvegyült a tömegben...

Reggel még javában állt a bál, mikor megjöttek a takarítók, és szemük elé szokatlanul "gusztusos" látvány tárult: "Az anyag nem vész el, csak átalakul". Hosszú és kitartó munka eredményeképpen többek között az első emeleti fiú WC-t is sikerült használható állapotba hozniuk. Habár már jó pár kolibulin túlvannak, - saját bevallásuk szerint - ilyen "felhozattal" még nem találkoztak.

Reméljük, az érdeklődés december elejére sem csökken, és megint egy jót bulizhatunk együtt.

Fülöp Annamária és Lutz Gábor

Volt egyszer egy választás...

Kollégiumi bizottsági választások 2000

A választás menete

A Móra Kollégiumban hat éve vannak választások a jelenleg érvényes választási szabályzat szerint. Korábban a szavazás a közgyűlésen történt, majd szintenként a seniorok közreműködésével. Arról pedig fogalmam sincs, hogy még korábban hogyan zajlottak a választások, mert megboldogult kollégista koromban soha nem választottam, sőt, azt sem tudtam, mikor vannak a választások.

A sokak által túlságosan is részletesnek is tartott szabályzatra azért van szükség, mert korábban a rendszerből adódóan előfordulhattak szabálytalanságok, visszaélések, aránytalanságok. A jelenlegi választási rendszer kétfordulós, jelölésből és szavazásból áll. A jelölőlapokat, szavazólapokat aláírás ellenében lehet felvenni és meghatározott időpontig az urnában kell elhelyezni.

A rendszer szigorúságából következik (a lapokat csak személyesen lehet felvenni), hogy a részvételi arány a korábbi évekkal vagy esetleg más kollégiumokkal ellentétben nem 70-80 százalékos, hanem 55-65 százalék körüli. Ez ebben a szisztémában kifejezetten jónak mondható. A kollégiumi bizottságba kilencen jutnak be, közülük kerül ki a kolbiz. titkár, akit minősített többséggel az igazgatóval és tanárral 11 főre bővült kolbiz. titkosan választ.

A jelölés

Az idei választásokon feltűnően kevesen jelöltek (74-en), ami az utóbbi éveket figyelembe véve negatív csúcs. Valószínűsíthető oka egyrészt az, hogy a többség nem tudta, kik akarnak indulni a választásokon, másrészt a rendkívül lanyha kampány, ami nem segített a jelöltek megismertetésében. Ezek a tendenciák a "nagy koalíciónak" kedveztek, melynek tagjai a koalíciós stratégiából adódóan mozgósították biztos szavazóikat, és rendkívül jó eredményt értek el az első fordulón.

A nagy létszámú koalícióban való indulásnak egyébként vannak előnyei és hátrányai. Feltétlenül előnye, hogy ha mindenki mozgósítja szavazóbázisát, az összeadó szavazatok növelik a bejutási esélyt. Hátránya, hogy kevésbé mutatkozik meg a jelöltek egyénisége, kialakulhat koalícióellenes szavazói attitűd, és főleg a másodlagos preferenciák esetében sok kiszavazó lehet. Az utóbbi évek tapasztalatai azt mutatják, hogy míg a "nagy koalíciós" jelöltek az első fordulón kiváló eredményt érnek el, a második fordulóra jelentősen visszaesnek, s csak a legkarakteresebb, legrátermettebb képviselők

juthatnak be a bizottságba. Idén öt jelölés kellett ahhoz, hogy valaki jelölt legyen, ez - bár feltűnően kevés - mégis több, mint a tavalyi negatív csúcs (2).

Közgyűlés, a jelöltek bemutatkozása

A jelölést követően - a szabályzatnak megfelelően - kollégiumi közgyűlést kell tartani, ahol a jelöltek bemutatkozhatnak. Ennek, bár természetesen nem hasonlítható össze az országos választások tévés-rádiós vitáival, mégis fontos szerepe lehet a bizonytalan szavazók megnyerésében. Idén a közgyűlésen meglepően sokan voltak, így felértékelődtek a kampánybeszédnek. Ez a volt kolbiztagoknak és a közösségi és szakmai programokban már korábban is közreműködő jelölteknek is kedvezett, míg a "nagy koalíciós" jelöltek többségének hátrányos volt. A közgyűlést követően a kampány is élénkebbé vált, ám az utóbbi évek szellemességét (Ufó István, Ufó Béla, A dudás hatalom, A magányos farkas visszatér stb.) nem érte el. Talán még a koalíciós jelöltek plakátjain volt a legtöbb ötletesség, humor, ám ez a szavazókat érdemben nem befolyásolta.

A szavazás

Míg a jelölés csalódás volt, és a pesszimista hangokat erősítette fel, kellemes meglepetésként hatott a második forduló magas részvételi arány. Az, hogy közel háromszor annyian vettek részt a szavazáson, a jelöltek háttérkampányát, szavazóbázisuk aktivizálását és a bizonytalan szavazók megnyerését igazolja. Kiválóan szerepelt és abszolút szavazati rekorddal nyerte a választást Pintér Lajos, akit az elmúlt évben a kolbizban végzett munkája, színvonalas programbeszéde, ismertsége és a koalíció külső támogatása segített eredménye elérésében. Biztosan jutott a kolbizba koalíciós társa, Szalai Zsolt is, akinek higgadt személyisége, jogi ismeretei a kolbiz. érdekeit is szolgáltathatják. Rendkívül sikeresen szerepelt a háromtagú hölgykoalíció is (Szilágyi Szilvia, Molnár Edit, Kürtös Petra), mindhárman bejutottak a bizottságba. Ismertségük, a kulturális és közösségi életben mutatott aktivitásuk, megnyerő személyiségük lehet sikerük titka. Szintén az intenzív kollégiumi közéleti részvétel, a szervezőmunkában megmutatkozó megbízhatóság és rutin szolgáltathatta azt a választói bizalmat, ami Esztergályos Dóra és Lutz Gábor kiváló eredményében megnyilvánult. Bakonyi Palit eddig végzett szakmai munkája, lelkes szervező tevékenysége, hiteles személyisége és a koalíció szimpátiája segítette a kolbizba, Farkas Pétert, a

koalíció egyetlen belső tagját pedig kedves, megnyerő egyénisége, Morgilla-jelöltsége és viszonylagos ismertsége. A választások egyik nagy meglepetése Szalánczy Dorka eredménye. 79 szavazattal minden korábbi szavazáson biztos bejutó lett volna, idén azonban, ha néhány szavazattal is, de kicsúszott a kolbizból. Az okok között az olasz ösztöndíj körüli bizonytalanság, a gólyatábor kihagyása, s az, hogy az idén kevésbé ambicionálta a bejutást, lehet a legmeggyőzőbb. A koalíció tagjai a jelöléshez képest kevés plusz szavazatot szereztek. Kivételt talán csak Radivoj (aki a kampány leglelkesebb tagja és a koalíció motorja volt) és Parti Tamás (komolyságából és minimális elutasíthatóságából adódóan) jelentett. A többieknél az ambíció hiánya, az ismeretlenség, az esetleges magas elutasíthatóság játszhatott szerepet a

gyengébb eredményben. Üde színfoltja volt a választásoknak Esztergályos Csaba, aki elsőként nagyon sok szavazatot kapott.

Összegzés

Az idei választásokon tapasztalt magas részvételi arány, a kolbizba bejutott hallgatókra adott tekintélyes számú szavazat olyan legitimitást ad a választott kolbiznak, amivel feltétlenül élniük kell. Úgy érzem, minden adott, hogy az újonnan választott testület eredményes, jó munkát végezzen. Ha előbb nem, jövő ilyenkor a választásokon kiderül, hogy éltek-e ezzel az eséllyel.

Kovács Attila
kollégiumi nevelő(?)tanár

Részlet a kolbiz. választások első fordulójának eredményeiből:

Pintér Lajos 54
Farkas Péter 42
Hegy Áron 41 nem fogadta el
Szalai Zsolt 41
Hargitai András 32
Parti Tamás 27
Molnár Edit 27
Kocsis Angéla 24
Pár Róbert 24
Gálicity Radivoj 21
Szilágyi Szilvia 19
Esztergályos Dóra 17
Bakonyi Pál 16
Szalánczy Dorka 12
Esztergályos Csaba 8
Márton Zoltán 7
Kürtös Petra 7
Székely Vera 6 nem fogadta el
Hirdi László 6 nem fogadta el
Hegyesi László 5 nem fogadta el
Tasnádi Dániel 5
Gólya Andrea 5 nem fogadta el

A második forduló eredménye:

Leadott szavazatok száma 204, ebből érvényes 203.

Pintér Lajos 146
Szilágyi Szilvia 120
Esztergályos Dóra 110
Lutz Gábor 106
Molnár Edit 105
Farkas Péter 96
Szalai Zsolt 94
Bakonyi Pál 86
Kürtös Petra 86

Szalánczy Dorka 79
Esztergályos Csaba 66
Parti Tamás 55
Gálicity Radivoj 52
Hargitai András 45
Kocsis Angéla 37
Pár Róbert 34
Tasnádi Dániel 17
Márton Zoltán 11

Vendégünk volt "a" Podmaniczky

Mert akik szeretik, csak így emlegetik: a Podmaniczky. Akik nem, azok meg azért. Itt járt, a Mórában. Beszél, hallgatott - mikor hogy alakult a beszélgetősd.

Aki arra kíváncsi, mikor, mennyi és milyen kötete jelent meg eddig és fog ezután: annak egy mindenre elszánt rajongóját ajánlom - kérdezze meg tőle (minden pontos adat elhangzott az esten). Aki a hangulatra és a visszhangra kíváncsi, annak ajánlom e sorok további olvasását.

TEHÁT: nagydarab, szakállas ember, nem is túl szép, de - jó fej. Sőt!

Jász Attila beszélgetett vele, illetve beszélt a közönségnek róla. Mint többektől hallottam: lehet, hogy jobb lett volna, ha Podmaniczky beszél Podmaniczkyról, dehát így alakult...

Amit megtudtunk: lesz új kötet, sőt, lesz regény is (szerintem többen nagyon várjuk!).

Amit eddig is tudtunk: helyén van az esze, jó a humora, mellelleg matek-fizika szakon végzett egykoron.

Több részletet is felolvasott régi és újabb műveiből, olykor a közönségre mosolygott,

sokszor az ismerőseire kacsintott. Mert voltak bőven. De épp ettől volt jó. Nem voltunk sokan, de mi szerettünk ott lenni: hallgatni őt, vele gondolkodni, "belülmosolyogni", "belülzokogni".

Jól esett pár hete kedden. Jól esne máskor is!
Jöhetnél még hozzánk: Podmaniczky Szilárd!

- bem -

"A 6-os szobától Sydneyig"

Október 17-én kollégiumunkban járt (vagy egy este erejéig visszatért) Gyuricza Róbert sportújságíró, az MTI munkatársa. Az est iránt nagy volt az érdeklődés, a kezdésre a kóli nagytermének minden ülőhelye „elkelt”. Gyuricza Róbert – egyeseknek régi barát vagy ismerős; másoknak egy szimpla újságíró; s akadnak olyanok is, akik számára pályája a követendő utat jelenti. Kovács Attila beszélgetett vele – régi ismerősök egymás között. Az este a „Médiakörkép” c. sorozat keretében került sor, s a Magyar Távirati Iroda működését volt hivatott bemutatni, kimondva-kimondatlanul azonban az a cél is a szemünk előtt lebegett, hogy egy kint járt tudósító segítségével visszapillantsunk a sydneyi nyári olimpiai játékokra.

A beszélgetés elején természetesen előkerültek a régi mórás élmények: a nagy focimeccsek, az esélykiegyenlítők, a 6-os szoba régi lakói. Megtudhattuk, hogy Robi sport iránti szenvedélye már igen korán jelentkezett, öttusázott, kajakozott és focizott, majd a Komlósi-féle sportújságíró-iskolát elvégezve került az MTI-hez. Megismerkedtünk az MTI-ben folyó

munkával, a hírek beszerzésének és leközlésének folyamatával. Gyuricza Róbert külön kitért arra, hogy az MTI-n belül a sportrészleggel igen mostohán bánnak, alárendelték őket a belpolitikai hírszerkesztőségnek, nagyon kevés a munkatárs, pedig sok és felelősségteljes a munka.

Az est közepén Géro Balázs összeállításának segítségével visszatekintettünk a sydneyi aranyérmeinkre, újra felidéztek a legizgalmasabb pillanatokat. Jó volt nézni a magyar sikereket, s érdekes volt hallgatni néhány hét távlatából a közvetítéseket. Jókat derült a közönség néhány riporter megnyilvánulásán, hangelszólásán, melyek az olimpia idején sokunknak fel sem tűntek – talán éppen saját érzelmeink kinyilvánításával voltunk elfoglalva.

Robi sok érdekes háttér-információval szolgált az olimpiáról, a rendezésről, a szervezők viselkedéséről, a magyar sportolók szerepléséről. Összességében negatívan értékelt a magyar küldöttség sydneyi teljesítményét. Kiemelte, hogy csak a kajakosok és a kenusok sikerei húztak ki minket a csávából, a többi sportágban csupán fellángolásaink akadtak.

Pintér Lajos

Novemberi programajánlatunk:

Nov. 8.: **Lux Elvira** szexuálpszichológus előadása

Nov. 9.: Kerekasztal-beszélgetés a romániai választásokról. Meghívott vendégek: **Borbély Zsolt Attila** és **Molnár Gusztáv** politológusok, közreműködnek: **Vincze Gábor** és **Szakáli István Loránd**

Nov. 14.: **Sz. Bíró Zoltán** történész: Oroszország a századelőn - eszmetörténeti, filozófiai és politikai kérdések

Nov. 16.: **Pelyach István** történész: Görgy Artúr - 1848-49 vitatott személyisége

Nov. 22.: **Hermann Róbert** történész: Szemere Bertalan politikai pályafutása

Nov. 28.(?): "Jó estét, jó szurkolást!" - beszélgetés **Knézy Jenővel**

November végén: beszélgetés **Losonc Alpár** politológussal a jugoszláv választásokról, **Chrudinák Alajossal** a közel-keleti válságról, ill. **dr. Szőke Katalin** előadása (Oroszország a századelőn - a memoárok tükrében).

Teaházi esték a *Sík Sándor Piarista Egyetemi Szakkollégiumban* (**Lechner tér 2/a**, csütörtökönként, 20 órai kezdettel):

Nov. 9.: **Irodalmi est** (a Katolikus Egyetemi Lelkészség klubhelyiségében, Dugonics tér 12.)

Nov. 16.: **Ágost Zoltán - Nagy István**: Teremtés vagy evolúció?

Nov. 23.: **Atzél Gábor - Kocur László**: Barátok közt

Nov. 30.: **Frankó András - Gulyás Péter**: Miért ne? v. Miért ne! Avagy érvek és ellenérvek a házasság előtti szexualitásról

Dec. 7.: **Sipos Attila**: Gnózis és a Mátrix

Ullrich Balázs: Csak Önnek. Avagy egy direct mail üzenete

A nyelvtanfolyamokról...

Nagyon örültünk neki, hogy idén igen nagy számban jelentkeztek az öt nyelven meghirdetett nyelvtanfolyamokra. A legsikeresebbnek az angol bizonyult, amelyet Csutak Zsolt és Gagyai Réka tartanak. A második helyen a német végzett, amelyet Lantos Reni oktat. A spanyolt úgy, mint ahogyan tavaly is, Habi Timi tartja. Francia nyelvet Keresztes Adri helyett Horváth Nóri és Rózsa Évi tanítanak. Az olasz órákat én (Kis-Benedek Krisztina) tartom. Reméljük, a lelkesedésetek megmarad a második félévben is.

Az órák időpontjáról bővebb felvilágosítást nyújthatnak számotokra a 45-ös terem és a Fonó ajtajára kifüggesztett órarendek. Kérünk benneteket, hogy a tanfolyamok idejére hagyjátok szabadon az említett termeket.

A dolgok pénzügyi oldaláról is szót kell ejtenünk. Az órák nem drágák. Öt fő feletti létszám esetén 100 Ft/fő, 5 fő alatti csoportok esetén 150 Ft/fő az órák díja. Azt szeretnénk kérni, hogy mindenki egy hónappal előre fizessen. Ennek nem a mi kapzsiságunk az oka, hanem ezzel is

Csak szervezek, szervezek...

szeretnénk ösztönözni benneteket arra, hogy rendszeresen járjatok az órákra. Egy óra 60 perc. Ha külsős ismerőseitek is szeretnének járni az órákra, akkor ezt az órát tartó tanárral kell megbeszélnetek.

Tavaly a kollégium jelentős támogatást nyújtott a nyelvtanfolyamok megszervezéséhez, így minden szükséges könyvet be tudtunk szerezni. Ezek a könyvek a kollégium könyvtárában találhatóak meg. A könyvek magas ára miatt minden könyvből és szótárból csak egy példányt tudtunk beszerezni,

ezért arra kérünk titeket, hogy a tankönyveket főleg fénymásolási célokra használjátok. A szótárakat csak három napra lehet kikölcsönözni, így többen hozzájuk férhettek. Idén egy vizuáltábla vásárlását tervezzük.

A második félévben is tovább folytatjuk a nyelvtanfolyamokat. Minden marad a régiben. Félévkor megfelelő létszám esetén új tanfolyamok indulhatnak.

Sikeres tanulást kívánunk!

Kis-Benedek Krisztina

Igazgatói hírek

Évtizedek után búcsú a kollégiumtól

Két idős takarítónéni - Szűcs Jánosné, Rózsika néni és Feirling Péterné, Ancika néni - végleg elköszönt a kollégiumtól, már ami a mindennapos munkába járást illeti. Rózsika néni 32, Ancika néni 10 évig dolgozott a Mórán: lelkiismeretes munkájuk, kedves, halkszavú lényük, segítőkészségük rajta hagyta nyomát a kollégium életén. Kis ünnepségen búcsúztunk el tőlük virággal, ajándékokkal, a hallgatók nevében Pintér Lajos, kollégiumi titkár mondott köszönő szavakat.

Mi történt a szünet leple alatt?

Talán nem mindenki nézett felfelé a tanuló (ebédlő-társalgó-nappali) szobákban, s vette észre, hogy a régi, kopott, időnként berregő neon-szerű lámpák helyére vadról, kecsesebb, szebb fényű, hangtalan világítótestek kerültek. Ezzel beteljesült a kollégium villamossági felújításának második üteme, ha további anyagi források nyílnak, jövőre folytatódik a harmadik a lakószobák világításának korszerűsítésével és az internet, TV, telefon vonalak kiépítésével. Félreértés ne essék: a kábelek csak egy későbbi fejlesztés lehetőségét nyitják meg, tehát sajnos nem arról lesz szó, hogy pl. valamennyi szoba külön telefont, kollégiumi számítógépet is kap nyomban.

Elkezdődött, s a vége felé tart a fürdőszobák szellőző berendezésének átépítése is, amely úgyszintén több milliós, komoly beruházást jelent. A korszerű működési elvvel, jó hatékonysággal funkcionáló rendszer nemcsak a levegőt tisztítja meg a zuhanyozókban, de természetesen megakadályozza a falak penészesedését, gombásodását is. Bár a fürdőszobák felújítása alig öt éve fejeződött be, sajnos előbb-utóbb ismét napirendre kell tűzni most már a teljes átépítést.

Új alapokon a takarítás!

A gazdálkodás korszerűsítése érdekében novembertől új alapokra helyeztük a takarítást a kollégiumban. A takarítónők egy szolgáltató kft foglalkoztatottjai lettek, így kikerültek a kollégium bér gazdálkodási rendszeréből. A változtatás reményeink szerint több pozitív fejleménnyel jár: hatékonyabb tisztítószerrel, új munkagépekkel, korszerűbb technológiával történik majd a takarítás, ezáltal lényegesen tisztább, esztétikusabb lesz a környezetünk. Mivel a takarítónők a vállalkozói szférába kerülnek át, egyszersmind jövedelmük is növekedhet, s nem utolsó sorban a kollégium gazdálkodása is kiegyensúlyozottabb lehet. A vállalkozás vezetője *Szemmári Lászlóné, Pannika*. Az általa irányított cég az egyetem számos részlegének takarítását végzi az ott élők és dolgozók nagy meglepedésére. Reméljük, együttműködésünk sikeres és hosszútávú lesz. A takarítással kapcsolatos bármilyen észrevételt a továbbiakban is a kollégium gondnokánál és igazgatójánál tehetik meg a kollégisták.

Mit hoz a Mikulás?

Ha elképzelünk egy virtuális Mikulást kamionautónyi puttonnyal, úgy akkor az ajándékok között fellelhetünk majd 20 db vadonatúj, jó erős rúgózatú, az átlagnál magasabb növésűeknek is kényelmes heverőt szép korbácsborítással, 2-3(4?) számítógép-monitorral, legalább 1 db mátrixnyomatót, természetesen temérdek mennyiségű új könyvet és sok-sok izgalmas-érdekes filmmel teli videókazettát. És persze ez még csak a nagyközönségnek szánt előrejelzés, sok más személyes és kedves ajándék az igazi Móra-Mikulás hátizsákjából gurul majd a kollégisták addigra gondosan kitisztított cipellőibe...

E. Á.

Koli-infók

A büfé nyitvatartása:

hétfő - péntek: 7-22

szombat: 7-12

vasárnap: 7-12, 18-22

Mindenkit szeretettel várnak!

Könyvtárügyelet:

hétköznapokon 20-21

Balatoni Andrea (29/A)

Puskás Nikoletta (XVII. szoba)

Szikszai Szilvia (32/A)

Hegy Ádám (IV. em. seniori szoba)

Shuppinger Péter (42. szoba)

Fénymásolási ügyelet a magasföldszinten:

hétköznapokon: 20-22

Temesvári Judit (33-as szoba)

Mándoki Zoltán (3-as szoba)

Vízahányó József (V. em. 21.)

Nyomatási és szkennelési lehetőség a koliban:

vasárnaptól csütörtökig: 20-21, a szerverszobában

A nyomtatás 25 Ft/oldal, a szkennelés ingyenes.

Nyomatófelelősök: Skornyik Gábor
Bujtor Máté Lőrinc
Kovács Gábor

Stúdióügyelet - videokazetta-kölcsönzés:

szerda kivételével minden nap: 20-22

szerdán: 20-21

Lócsei Márton (12/A)

Székely Zita (16/A)

Hornják Péter (8/B)

Susán Angelika (V. em. 18.)

Géró Balázs (V. em. 1.)

A rádióműsor kedd ill. szerda este jelentkezik.

Rádiósaink: Bokros Judit (30/A)

Kádár Éva (19/B)

Vernyik Zénó (6/A)

A "Számokba fojtva" című filmklub filmjei:

1. Egy asszony illata

2. A postás mindig kétszer

cseppet

3. III. Richárd

4. Négy szoba

nov. 6. 5. Ötödik elem

nov. 13.: 6. Hatodik érzék

nov. 20.: 7. Hetedik

nov. 27.: 8. És a nyolcadik napon

9. A kilencedik kapu

Kilenc és fél hét

10. Tíz kicsi indián

A filmvetítések kezdési ideje: hétfőnként 20.30

helye: hátsó videoszoba

Aerobic a tornateremben, hétfő - csütörtök: 19-20

H, SZ: Váczi Eszter (33-as szoba)

K, CS: Balogh Ildikó (34-es szoba)

A portán diákigazolvány ellenében napilapokat vehettek fel,

és telefonkártyát is vásárolhattok.

És egy jó tipp az interneten: <http://www.mora.u-szeged.hu>

Összeállította: Gaál Ottília

Gyula, az első

Él (hal), mint hal a vízben

Az alcím gyenge szójátéka a valóságot tükrözi, miként az akvárium vize is többnyire azt tükrözi. Mert a halak bizony élnek-halnak itt a Móra Kollégiumban, bár ezt inkább csak az ötödik emelet lakói szokták konstatálni. A halak iránti szolidaritás időnként fellángol és egy nagyszabású vízcserélési akcióban nyilvánul meg, időnként viszont olyan mélypontra süllyed, hogy a halak még a napi (heti) betevőjüket sem kapják meg egy ideig. Ezen írás mindazonáltal e - a halak számára bizonyosan viszontagságos - történet első mozzanatát kívánja feleleveníteni.

Amennyire a krónika írója emlékezni tud, az első hal a kollégium történetében Gyula volt, a törpeharcsa. A 4-es szoba híres-hírhedt lakói fogadták be, de idekerülésének körülményeit a múlt homálya fedi. A névadás viszont nem a

véletlen műve, mert bizony a szoba lakóinak nagy része történelem szakos volt, s így esett megtisztelő választásuk Wojtilla professzor keresztnevére. Szegény Gyula igen sokat szenvedett abban a szobában, de - dicséretére legyen mondva - minden megpróbáltatást túlélt. Az akváriumban általában sötétszürke volt a víz, és ebbe a legkülönfélébb dolgok kerültek hosszabb-rövidebb ideig. Egyszer például egy plusztabletta is feloldódott, s Gyula bajsza a túlzott vitaminbevittől letörött. Néha szalonna is úszkált a vízben, amit aztán kihalásztak és jószívüen a mit sem sejtő szobatársnak ajándékoztak, aki természetesen ételmérgezést kapott. Gyula táplálkozása a halak között mindenképpen reformkonyhának számított volna: többnyire egy-két szelet parizer volt a vacsorája. Gyula azonban

túrt és élt. Egészen addig, amíg egyszer nyáron egy a 4-es szobában elszállásolt lányban fel nem ébredt a Green Peace-es tettvágy: segíteni akart Gyulán. Vagy talán az aranyhalról szóló mesét akarta eljátszani? Ki tudja. Mindenesetre fogta magát és az akváriumot Gyulástul, és törpeharcsánkat visszaengedte a Tiszába. Az eljárás természetesen mélységesen felháborította a szoba lakóit, akik ezek után hosszasan fejtegették, mekkorát hibázott

ez a tudatlan lány, hiszen a törpeharcsa dél-amerikai emigráns kis hazánkban, és bizony, hogy nem való neki ez a fagyos éghajlat és a szabad élet. Nem lehet tudni, mi történt Gyulával. De én nem tartom lehetetlennek, hogy a 4-es szobában kapott kiképzés után kommandósnak számított a halak között, és most ő a király. Éljen I. Gyula!

- su -

Vallomás

Albert Einstein legendás két mondata jut az eszembe mostanában, ha Jugoszláviát, vagy konkrétan a változásokat említik: "Peace cannot be kept by force. It can only be achieved by understanding.", ami laza fordításban kb. annyit tesz, hogy a békét erővel nem, csak megértéssel lehet fenntartani. Az élet maga adott bizonyosságot erről: a NATO nem tudott igazi változást elérni, a nép azonban győzhetett. A nép: az ország népe, s annak minden nemzetisége - a fennálló feszültségek ellenére - közösen, együttes erővel, félretéve a gyűlölködést, talán nem csak ideiglenesen.

A másik dolog, ami közvetlenül az einsteini mondat után motoszkálni kezd bennem, az a saját emberi gyarlóságom: Észak-Magyarország kellemes távolából az "engem nem érint" felszabadító és látszatra felmentő értékítéletébe menekülve elsiklottam a Jugoszlávia szétszakadásához kapcsolódó szörnyűségek és a koszovói események felett. Néha-néha ez utóbbi esetében egy-egy "szegény vajdasági magyarok!" felkiáltással esetleg tudattam magammal, hogy azért mégis van bennem némi szolidaritás - de ez nem volt más, mint önáltatás. Önző módon nem törődtem mással, csak magammal, s talán ma sincs ez másképp, vagy talán ma még inkább így van,

annak ellenére, vagy talán főképp azért, hogy már jóval a választások előtt majdnem fejfel mentem a falnak, s más hír nem létezett számomra, mint ami a választásokhoz kapcsolódott, s állandóan a tévét kapcsolgattam ide-oda, hogy megtudjam, vajon mi történik. Mire ez a nagy változás? S miért vagyok mégis önző? Nem nehéz kitalálni: mára van kiért aggódni, ha gond van odaát, s vessetek meg, de engem most is azért érdekeltek az események, hogy tudjam, nem fenyegeti-e veszély? De én már csak ilyen vagyok...

Persze, az előbbieket fényében már az is csúsztatás, hogy az első, ami eszembe jut Jugoszláviáról, az a már említett két mondat. Nem, az első, ami eszembe jut, az nem valami, hanem valaki. De, amint már mondtam, én már csak ilyen vagyok: önző és talán egy kicsit érzélgős.

Azért minden gyarlóságom ellenére a vajdasági magyarok fontosak a számomra, éppúgy, mint az erdélyiek és a többi külföldön élő magyar. Ennek kapcsán azonban nemcsak mint önző jómagam, hanem mint magyar állampolgár is szégyellem magam. Azért, mert a vajdasági és az erdélyi magyarokat gyakran a kirekesztő jugoszláv, ill. román jelzővel illetjük, s azért, mert nem adjuk meg nekik azt a támogatást, amit adhatnánk. Gyönyörű szölamokat zengünk, s zengenek az

ország vezetői is arról, hogy mennyire fontosak nekünk, s közben inkább csak nehezítjük a helyzetüket a különböző rendelkezéseinkkel és a hozzáállásunkkal. Olyankor azért megenyhülök, amikor látom itt, Szegeden a vajdaságiakat az egyetemen: ez lehet talán az egyenlő esélyek és a be- és elfogadás felé vezető út első építőköve. Azért önző világszemléletemhez méltóan ilyenkor sem tudom kizárni magamat és felülemelkedni a

saját szempontjaimon: ilyenkor mindig eszembe jut, hogy mekkorát nyertem én ezen a lehetőségen; eszembe jut, hogy hálával tartozom a sorsnak, hogy ily módon megismerhettem valakit, aki miatt mára fontos, hogy mi történik odaát.

Önző vagyok? Kétségkívül, de legalább őszinte!

Vernyik Zénó

Kisebbségi kérdés

Félreértés ne essék, nem a manapság Magyarországon oly divatos kisebbségi ügyekkel kívánok foglalkozni, azt épp elég országos médium megteszi helyettem. Én pusztán aktuális számunkhoz próbáltam igazodni, amikor a közelmúlt jugoszláviai eseményeiről kérdeztem két olyan kollégistánkat, akik Magyarországon ill. Jugoszláviában képviselik nemzetü(n)ket.

Gálicity Radivoj szerb nemzetiségű, magyar állampolgár, aki Magyarországon született, és előbb beszélt szerbiül, mint magyarul.

Móra Nyúz: A kezdetektől követted a szerbiai eseményeket?

Gálicity Radivoj: Igen, de nem merültem bele, mert elkeserített, hogy milyen mértékben elfajult a jugoszláv helyzet. A Milosevics-rendszer egy katasztrófa volt, a választási eredményekkel való büvészkedés pedig paródia.

MNy: Mikor érezted úgy, hogy az ellenzék képes lesz megbuktatni a Milosevics-rezsimet?

GR: Még az utolsó pillanatokban is félttem attól, hogy Milosevics akár a hadsereg bevetésével is megkísérli megakadályozni, hogy megbukjon a rendszer.

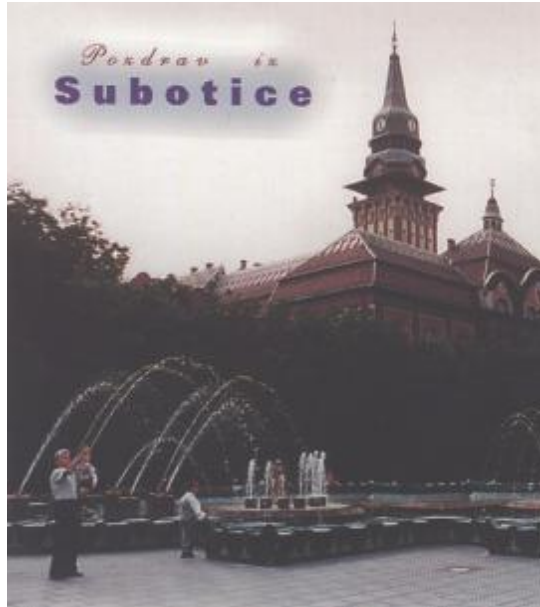
MNy: Lehetett bízni abban, hogy a kb. 25 pártot tömörítő Egyesült Ellenzék a választások végéig együtt marad?

GR: Igen, feltétlenül. Ha másban nem is, de abban egyetértettek, hogy Milosevicset meg kell buktatni.

MNy: Biztos voltál az ellenzék győzelmében?

GR: Nem. Csak abban voltam biztos, hogy több szavazatot kapnak, mint a szocialisták, de abban nem, hogy a hivatalosan kihirdetett választási eredmény is ugyanezt mutatja majd.

MNy: Úgy gondoltad, hogy Milosevics csalásokra is képes lehet?

GR: Milosevics szó szerint farba rúgta pártja egyik vezetőjét a választás utáni pártgyűlésen, mert az "elfuserált" bundázás miatt a Szocialista Párt alulmaradt a voksolás során.

MNy: Az ellenzéki fiatalok, az Otpor (=Ellenzék) szerepe miben mutatkozott meg?

GR: A változásokat mindig a fiatalok indítják el, az Otpornak a tömegek mozgósításában volt elévülhetetlen érdeme. Milosevicset nagyon sokan árulónak, sőt

NATO-spionnak(!) tartják, aki rengeteg pénzt kapott azért, hogy darabjaira szedje azt a Jugoszláviát, amely a polgárháborúk előtt Európa negyedik legerősebb hadseregével rendelkezett, és amely nem engedte be az országba az "amerikai maszlagozt". Kostunica a maradék Jugoszláviát most ugyan kiárusítja majd az amerikaiaknak, de legalább béke lesz.

MNy: Az új elnök, Vojislav Kostunica is nacionalista.

GR: Igen, de nem annyira radikális, ő az elfogadható határokon belül marad.

MNy: Próbálkozhat még Milosevics valamivel, hogy újra megkaparintsa a hatalmat?

GR: Nem, Milosevics "átadta" a hatalmat, elismerte a választási vereséget, és végképp leköszönt. Azt hiszem, most már béke lesz.

Bicskei Róbert magyar anyanyelvű és nemzetiségű, jugoszláv állampolgár. Zentán lakik.

MNy: A legutóbbi háború milyen mértékben érintette a magyar kisebbséget?

BR: Nem annyira, mint az előző háborúk. De így is van egy-két háborzongató emlékem. Egy barátom édesapja rendőr volt. Hogy megtarthassa az állását, le kellett mennie Koszovóba, ahol életét vesztette, mikor kilőtték az általa vezetett kocsi.

MNy: Ez a háború érlelte meg a rendszerváltást?

BR: Igen, meggyorsította, de az igazi mozgatóerőt a nyomor, a szegénység jelentette. A kilenc zentai gyárból csak három működik, a munkanélküliség 40 százalékos. Virágzik a feketegazdaság.

MNy: Van olyan magyar politikai erő Zentán, amely szerepet játszott a rendszerváltásban?

BR: Igen. A legnagyobb politikai erő Zentán a Vajdasági Magyar Szövetség (VMSZ), hiszen a város lakosságának több mint 80 százaléka magyar. A szeptember 24-i választáson a helyi önkormányzatba mindössze 2 szerb képviselő került be.

MNy: Hogyan készült a város a választásokra?

BR: A helyi médiában nem jelenhetett meg ellenzéki hirdetés. Csak az utcákon voltak plakátok. A választások kimenetele már egyértelmű volt. Zentán kb. 90(!) százalékos volt a részvétel, és a a szocialistákra városban élő kb. 2500-3000 szerb lakos közül is csak nagyon kevesen voksoltak.

MNy: És az eredményhirdetés után?

BR: Hatalmas ünneplés volt, amelyre legalább 15 ezer ember ment ki őszinte örömből. Az ittenieknek nem kellett fizetni azért, hogy kimenjenek az utcákra, nem úgy, mint pl. Belgrádban vagy Kragujevácon, ahol a szocialisták 10-60 DM közötti pénzeket adtak az embereknek, hogy "ünneplő" híveiket mutogathassák a tévében.

MNy: Az új kormányban lesz magyar részvétel?

BR: Magyar miniszter nem lesz, de két államtitkári helyet kaptak a magyar politikusok.

MNy: Nem kevesli ezt a VMSZ és a magyar közvélemény?

BR: Nem, realisan erre lehetett számítani.

MNy: Mi a helyzet a vajdasági autonómia meglehetősen kényes kérdésével?

BR: A Vajdaság egy emberként áll az autonómia mellett. Nem magyar - azaz nemzetiségi -

autonómiáról van szó, hanem a Vajdaságnak mint területnek az autonómiájáról. Az etnikai viszonyok a háborúk és betelepítések során egyébként is teljesen felborultak, ezért nem is lehet szó magyar nemzetiségi autonómiáról. Az új rendszer még túl friss, egyelőre csak ideiglenes kormány van, amelynek nem ez a legfontosabb dolga. Kostunica egyébként autonómiát ígért a Vajdaságnak.

MNy: Hogyan rendezkedik be az új hatalom?

BR: A régi rendszer híveit folyamatosan váltják le a kulcsfontosságú területeken, úgy mint gyárak, vállalatok, rendőrség, hadsereg. Persze, néhány köpönyegforgató mindig és mindenütt marad.

MNy: Hogyan módosulhat a magyarság helyzete?

BR: A Vajdaságot korábban folyamatosan kizsákmányolták, mindent elhordtak ebből a térségből, és a csőd szélére juttatták. Úgy vélem, hogy komoly, értékelhető felemelkedésre csak egy

Újvidék

autonóm Vajdaságban van lehetőség. Ezt pedig megígérte Kostunica.

Lejegyezte: Hegyi Áron

Ha már egyszer filmet néznél...

Mondjuk valaki arra kér, beszélj vagy beszéljess a jugoszláv filmekről, jut-e más eszedbe, mint Kusturica? Igen? Irigyellek, (ezt a cikket neked kellett volna megírnod). Fogyatékoságomhoz mérten maradjunk a fent említettéknél!

Axióma: kétféle ember létezik: 1. rajong Kusturica filmjeiért és Bregovic zenéjéért, 2. nem ismeri ezeket. Nagyon sokáig azt hittem, hogy ez a rajongó örület csupán a Balkánon és mifelénk létezik, ahol még lengedez, olykor süvít a Balkán szele. De nem. Beláttam, ha Romániában ugyanez az örület működik, akkor az azért van, mert ott az országon belül csapkod az a bizonyos szél DK-ről ÉNy-ra. Ha Lengyelországban Bregovic közös CD-t ad ki egy ottani népszerű és tehetséges énekesnővel, Kayah-val, akkor az azért van, mert szláv aggyal - legyen az akár lengyelé - film és zene megint jól, másként dekódolható. Ha Nyugat-

Európa egy országában a siker hasonló, hát az köszönhető az ott tanuló, ott élő szlávoknak, magyaroknak és románoknak, meg annak, hogy ez a mi térségünk olykor mégis tud egzotikus, urambocsá' romantikus is lenni az odaszületteknek.

Ha egy társaságban felteszik a kérdést - márpedig ha ismerkedős a légkör, gyakran felteszik -, mit láttál Besontól, Menzeltől, Almodóvartól, Wajdától.....Kusturicától, jó érzés, ha három-négy címnél többet fel tudsz sorolni. Mert az már rendezőnként jeles osztályzatnak minősül, és igenis irigylésre méltó.

Nem feladatom megmagyarázni, miért "üt" minden Kusturica film, mert ha láttad, akkor úgyis az egyik féle emberek csoportjába moviztad magad, van saját véleményed, és kikérned magadnak, hogy én megmagyarázom azt, amit felesleges, ha nem láttad, a másik félék csoportjába

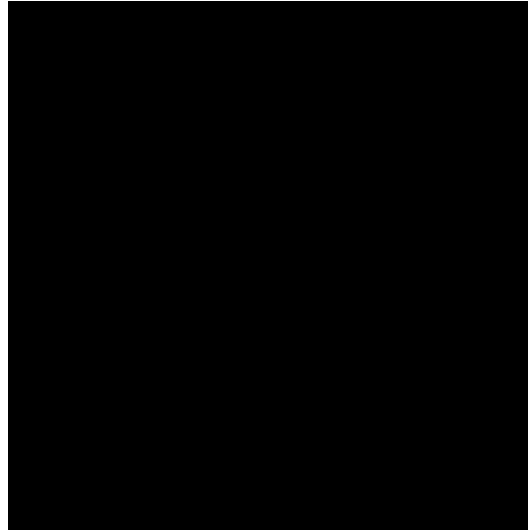
tartozol, azon meg én nem, egy színes vetítővászon, ilyen-olyan hangeffektus tud csak segíteni. Viszont elmondhatom, hogy szerintem...

Szerintem, ha valami abszurd és/vagy groteszk, az jó. Fő, hogy mindennél abszurdabb, groteszkebb legyen. Ha mindennek tetejébe még hiteles is! Mert lehet, hogy a szegénységi bizonyítványomat állítom ki, de én mindent el tudok hinni, ha még négyzetre is van emelve a megtörtént dolgok minden egyes szelete, legfeljebb gyök alá teszem, de elhiszem. Sokszor erre a látszólag matematikai műveletre nincs is szükség. Mert láttam már a '90-es évek elején Tusnádon pástort (mégsem ő volt a csillagszemű) nagy kucsmával, nagy subában, nagy kampós bottal. Walkmant tartott a kezében, és a kucsmája alól a két fülére fülhallgató simult. Elhittem. Elhiszem, hogy legalább egy vödör víz szükséges egy pózna tövének megöntözéséhez (és mégsem égígérő paszuly), hogy egy mobiltelefon működhessen.

Szerintem még az is jó, ha valamiben - és nem valakiben - ott a szélsőségesség, határozottan. Ez a másik szükséges jó ezekben a filmekben (is). Ha megvan a szép és a rút, ha megvan a gazdag és a szegény, ha megvan a boldog és a nemboldog, ha megvan a jó és a gonosz, az mesébe illően igaz lehet, hihető.

Oh, persze, és zene is segít ahhoz, hogy még feledhetlenebbek maradjanak a filmek. Persze sokan a zenét ismerik film nélkül. Ezért fekete pont, de "jól megfelelt" osztályzat. Hiába, ha az a tucatnyi rézfúvós ugyanolyan vagy hasonló mozgássorokat csal ki az emberből Belgrádban éppúgy, mint Szegeden, Brassóban, Pozsonyban, Krakkóban, Drezdában, akkor a temperamentum szónak tényleg van jelentése.

gui.

Titkok Kertje

Mi is a jugoszláv költészet? Különböző népek eltérő nyelvű, de egymással szoros, állandó kapcsolatban lévő irodalma. Hogyan lehetne egyként, egységként értelmezni? Csuka Zoltán antológiájában, az Adriai tengernek múzsája c. kötetben megtörténik ez a csoda.

Hajdanában, a középkor végén a szerb nép irodalmában a népköltészet áll az első helyen. A kezdeti kultúra-bimbót lemetszi a hódító oszmán birodalom katonasága, amely hadak útjává, háborús területté teszi az országot. Az emberek kezében kard villog, a nép ajkán elhal a dal. Csupán a horvát tengerparton, Dalmáciában él tovább a délszláv költészet, erőteljes olasz-latin hatás árnyékában. Később azonban az olasz illetve reneszánsz stílust levetkezi a dalmát költészet, új korszakok, új irányzatok hódítanak. Széles palettáról választhatnánk, irodalmuk van oly bőséges, mint a miénk. Így néhány sorban képtelenség átfogni, csupán pár számomra kedves költő egy-két művét mutatom be, remélve, hogy megnyeri tetszések. Akadnak itt kardforgató költők, klerikus pennabúvészek, krónikások - megtalálható itt a történelem minden szokásos és szokásosan szokatlan művészalakja.

A XIX. század hajnalát a horvát megújulás, az újjászületés mozgalma jellemzi. Az I. világháború előtt az egész terület a délszláv egyesülés lázában égett. Majd megszületett az első királyi Jugoszlávia. És színre léptek a történelem viharának újabb irodalmáralakjai: csupa forradalmár, gyűjtőtáborjárta költő, katonává kárhoztatott polihisztor.

Csuka Zoltán antológiájának utolsó költői az 50-es, 60-as évek nemzedékéhez tartoznak, azóta rengeteg minden zajlott szomszédaink irodalmi és azon túli életében is... Hely hiányában ezt hanyagolom.

Egy-két szó a kiválasztottakról: Ivo Vojnovic, a XIX. sz. alkonyának szülötte, dubrovniki arisztokrata család sarja. A "Horvát modern" irányzathoz tartozott. A nemesség pusztulásának költője. Miroslav Krleža, igazi polihisztor, regények, drámák, kritika, harcos folyóiratok, de még a lexikográfia szárazabb műfaja sem áll távol tőle. Vlatko Pavletic, elsősorban kritikus és esszéíró, horvát irodalmi élet nagy szervezője. Zlatko Tomićic, horvát költő és útirajzíró. De lássuk a verseket végre (melyeket Csuka Zoltán fordított)!

-manci-

Ivo Vojnovic: Prelúdium

Ha látom, ó, tengernek buja síkja,
mint nyaldosod a mártír város lábát,
amely keresztjén mellét égre nyitja
s kitarja dombos, büszke boltozatát-

Te jutsz eszembe, akkor, Magdaléna;
a Mester lábát mosod, arcra esve,
könnyeddel öntözöd, üdvödért sírva,
s hogy megnyugodj, bocsánatát esengve.

Erényt lerontó szenvedély viharja,
ó Bűnös Nő, kit Hullámnak neveznek,
hazug szavát csak tűri és csavarja!

Halld!...míg a szirten forró csókja csattan
a zöldes örvény zúg új dörgedelmet!...
A hold karéja úszik a magasban.

Miroslav Krleža: Kikötői kocsmá

Tetovált karok; virágok, zászlók és vitorlák,
pikkelyes nimfák és háromfejű hidrák,
meztelen nők világa, párdúcok és vidrák.

Olajban sercegő hal. Bor. Hagymaszag.
Szomorú kikötő. Kormos, sötét maszat.
Az asztalra egy kormányos keze teknőcként tapad.

Acetilénlámpa. Sör. Egy zongora húrjai.
Régi valcert csalnak elő a púpos zongorista ujjai.
Sziréna sír: a Guadalquivir messzi hangjai.

Meridián. Kongó. Szelek, éjszakák, vitorlák.
S itt fehér kebelből rossz dalocskák.
Lavorok, combok kontúrja, gyertyák.

Síró hangok, bélpoklos emberek,
halott szerelem dőre pillanata remeg;
a halál és a hajótöréses út peremén
mentőövként úszik a szív; utolsó remény.

Zlatko Tomicic: Galateia teste

A tenger még mindig a partot csapkodja.
A szemérmetlen illat tengere
a szerelem nevében tátogó
Aphrodité lábai közt
teríti széjjel aphroszát
az igazi szerelem tajtékát,
a sziklákon, homokon és algákban.
Sas-epét, csőréből vért hint
a hal sötét szája
forrongásból és botránkozásból
a férfi-fák lombjai
és a buja felhők alatt,
melyek Galateia tiszta testét fürdették.

Halálra ítéelve

"Ha eljön a halál ideje, annyi időt szeretnék, hogy még ez egyet elrebegjem: Drágám, szeretlek!"

- A fiatal, törekeny nő újra és újra elolvasta a sorokat, talán már ezredszer a mai napon, és százezredszer a fájó augusztusi éjszaka

óta - mikor megtudta, hogy férje 115 társával együtt a Barents-tenger fenekére süllyedt...

[Az első hírek szerint a Kurszk atom-tengeralattjáróban az élet feltételei akár négy hónapra is biztosítottak voltak a legénység számára. Aztán már csak négy napnyi esélyt adtak nekik, mondván, eddig tart ki az oxigénkészlet. Majd kiderült, hogy a robbanás nem is 13-án, vasárnap, hanem 12-én történt. De az orosz haditengerészet vezetői a jól bevált orosz szokás szerint (lásd Csernobil) titkolóztak, és büszkén és ostoba módon elutasítottak minden segítséget-egészen augusztus 17-éig. Ekkor indult el Trondheimből a norvég Normand Pioneer nevű hajó egy brit mentő-tengeralattjáróval a fedélzetén - öt nappal a katasztrófa után...]

Olga és Dmitrij az év elején házasodott össze Szentpéterváron. Elindulása előtt a 27 éves ifjú férj szokatlan módon napokig magába fordult, és úgy búcsúzott el kedvesétől, mintha az utolsó útjára menne. Ő már akkor érzett valamit...

[Alekszandr Pobodzsj orosz haditengerészeti vezérkari főnök-helyettes további támogatást nem tartott szükségesnek. Még ekkor is azt mondta: több mint egy hétre elegendő levegő van a tengeralattjáróban. 18-án,

pénteken csaknem tucatnyi orosz mentési kísérlet vallott kudarcot. Augusztus 22-e, kedd: az orosz kormány hivatalosan is bejelentette, hogy a fedélzeten tartózkodó 116 emberből senki sem élte túl a balesetet. Az orosz hatóságok Norvégia segítségét kérték a holttestek kiemeléséhez. Putyin részvételét nyilvánította a gyászolóknak.]

Egy ideig még reménykedett. Hogy talán odaérnek időben a mentőegységek, hogy mégsem rongálódott meg az egész hajó. Bízott valami isteni szerencsében. Velük ez nem fordulhat elő...!

De aztán teltek a napok, és mindennek vége lett. Nem találta a helyét. Hallotta, hogy lesz egy per a védelmi tárca, a kormány és a hadsereg főparancsnoka, vagyis az államfő ellen. De a fájdalom miatt ezzel sem tudott foglalkozni.

[Október 26-a, csütörtök: a kilences kamrában megtalálták Dmitrij Kolesznyikov turbinaparancsnok holttestét. Zsebében egy feljegyzés volt a következő szöveggel: "A hatos, a hetes és a nyolcas rekesz egész legénysége átjött a kilencesbe. Huszonhárman vagyunk itt. A baleset miatt döntöttünk így. Senki sem tud felmenni közülünk. Vakon írom e szavakat.]

Mikor tudomást szerzett arról, hogy megtalálták Dmitrijt, megnyugodott. És belül egy kicsit büszke is volt férjére. Igen, benne mindig is erős volt az élet szeretete - gondolta. Elhatározta, hogy ő is erős lesz - mint Dmitrij volt a halál órájában.

[Független szakértők szerint az a tény, hogy az atom-tengeralattjáró hátsó részében dolgozó majd két tucat tengerésznek sikerült a kilences kamrába menekülnie, arra utal, hogy a robbanás nem volt olyan erős, mint azt először feltételezték. Ha a flotta vezetése akkor gyorsan intézkedett volna, talán megmenthető lett volna 23 ember élete.]

Hraskó István

Az egyszál torpedó esete az óriáshajóval

Tyler hadnagyot kemény fából faragták. Mit neki a pihenés, mit neki a lazítás, ő mogorva képpel, összehúzott szemöldökkel már a nagybetűs FELADATRÓL álmodozik. Míg legénységének nagy része a lazításukra összehozott "estélyek"

keretében önfeledt arccal vedel, árnyas lugasok alatt deflorálja a helyi nőnemű népesség kéjszóvább tagjait és diszkréten beleokád minden útba eső jukkapálmás virágcserepbe, addig a hadnagy szobája csendes homályában ha nem is a

világ megváltásáról, de legalábbis a 2. világháború menetének megváltoztatásáról álmodozik. Bármilyen meglepő is, álma teljesül, s ha a történelem eme szakaszának átírása nem is kizárólag az ő nevéhez fűződik, annyit mindenesetre elér, hogy tettét a Tengerészeti

Akadémia tengeralattjáró-vezetői fakultásán mint követendő, ámde gyakorlatilag kivitelezhetetlen és megismételhetetlen esetet tanítják.

Tengerészeti Akadémia természetesen nincs, mint ahogy valószínűleg a fent megjelenített Tyler

hadnagy sem létezett, noha az U-571 című film – ugyanis, ha még nem derült volna ki, erről van szó – történelmi drámaként aposztrofálja magát. Történelminek valójában igencsak kevésbé lehet nevezni, hiszen a történet inkább fiktív, semmint valós elemekből építkezik. A többé-kevésbé mégis történelmi tényként kezelhető eseteket a forgatókönyv írója és a rendező természetesen úgy válogatta ki, úgy rendezte el és úgy hozott belőlük össze egy történetet, hogy az megfeleljen a jól bevált hollywoodi receptek egyik alapvető fajtájának: Végy egy mindenre elszánt, tökéletes, izzó szemű főhőst, adj mellé egy rakás segítőt, akik közül néhányan természetesen fülig érő vigyorral magukra vállalják a "ha-már-a-jók-közül-is-ki-kell-nyúlnia-valakinek-ebben-a-rohadt-filmben,-akkor-leszek-én-az,-buzikám" szerepet; hozd őket olyan lehetetlen helyzetbe, amilyen még a világon nem volt, végül az elkerülhetetlen pozitív végkifejlet során ne felejtse el huszonöt-ször a néző szájába rágni, hogy mindez bizony nem alakult volna így, ha nincs a mi belevaló, talpig tökös főhősünk.

1942-t írunk, a helyszín az Atlanti-óceán, ahol a "krautok" tengeralattjárói nagy szorgalommal szedegetik le a víz felszínéről a szövetséges anyahajókat és süllyeszti őket azok tengeralattjáróival együtt az óceán mélyére. Teszik ezt mindaddig, amíg főhősünk színre nem lép és néhány tisztáldozattal el nem foglalja az ellenséges tengeralattjárót, rajta a német úbótok használta kódkönyvvel és kódológéppel. Szóval, képzeljük el, hogy egy alig kezelhető, szénre roncsolt, de még épphogy döcögő szábmárinban csücsülünk kb. 200 méterrel a tengerfelszín alatt, a repedezett nyílásokon lassan, de biztosan tör be a víz, miközben a fejünk felett egy náci anyahajó

mélyvízi robbanóaknak tucatjainak kibocsátásával próbálja tudunkra adni, hogy "bocs, fiúk, de ennyi volt". Tehát, enyhén szólva is nyakig ér a fekália. Ebben a helyzetben a legénység "húzzunk el innen a vérbe, de legalábbis békésebb partok felé" felkiáltása eléggé akceptálható javaslat, de természetesen nem a mi kapitányunk számára, aki "egy hajó nem hajó" felkiáltással indítványozza a felettük lévő monstrum egytorpedós megsemmisítését. Ekkor a már inkább koporsónak tekinthető tengeralattjáró virágos hangulatú óvodává alakul át, a legénység fetreng a röhögéstől, a hahotázó tiszték kínjukban az úbót falát kaparásszák, csupán hősrünk tekintendíthetetlen bizalommal a jövőbe. Most ugorjunk egyet, és vessünk egy pillantást a film utolsó jelenetének egyikére. A német óriáshajón vagyunk, körülöttünk mosolygó, az ellenséges szábmárin pusztulását biztosra vevő "fritzek", simogató szél és ragyogó napsütés. Egyszer csak, csodák csodájára, egy roncs tör a vízfelszín közelébe, aztán valami hosszú, hengeres tárgy, mint egy erekcionalizált fallosz, közeledik a hajó szűzi testéhez, a többi az olvasó fantáziájára bízom.

Persze a sok hülyeség ellenére a film nem rossz, sőt, kifejezetten élvezhető; igaz, ami jó benne, azt is – állítólag – az utólráhetetlennek tűnő "Das Boot"-tól nyúlta le. Ja, és még egy adalék: lehet, hogy a castingnál a film készítőit nem hagyta hidegen az a tény, hogy a mi Tyler hadnagyunkat alakító Matthew McConaughey főszereplője volt egy érdekes asszociációkat keltő címmel rendelkező filmnek, mégpedig a "Texasi láncfűrészes gyilkos visszatér"-nek...

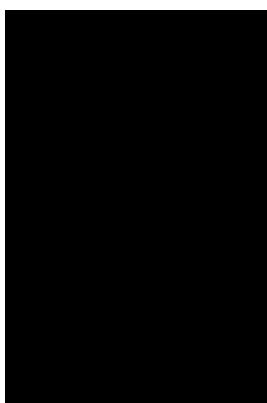
web-

Detektívtörténetek - új köntösben, újra felfedezve

- könyvajánló -

Öt európai nagyváros a harmincas években, öt különös bűnügyi történet, szokatlan megoldásokkal és találmányos bűnözőkkel. Ez a rövid összefoglalója annak a könyvnek, ami a szünetben véletlenül a kezembe akadt, és amit azután alig tudtam letenni.

Aki már unja a megszokott bűnügyi történeteket (amelyekben már az első percben lehet tudni, vagy netalán fel is fedik, hogy ki a gyilkos), sőt már a klasszikus Agatha Christie-rejtélyekből is elege van, tetszeni fog a magyar származású Arthur Koestler és Németh Andor közös kötete, a *Nagyvárosi történetek*. A könyvvel az olvasó nem csak öt izgalmas, szellemes történetet kap, hanem megismerheti a harmincas évek Európáját is, a

klasszikus kávéházakat, a nagyvárosi polgári miliójét. A történetek maguk is ezekben a kávéházakban születtek, az alapötlet nemegyszer egy-egy vendégtől származott, aki némi pénzért eladta azt az íróknak.

A frappáns, rövid kisregények szinte olvastatják magukat, és a cselekményben a klasszikus bűnügyi felépítettség mellett aktualitásképpen megjelennek a kor jellemző helyszínei (az egyik gyilkosság kávéházban történik), tudományos eredményei (pszichoanalízissel derítenek ki egy gyilkosságot), valamint a kor jellegzetességei (háborús hangulat, kémkedés). A detektívregények címei szinte semmit sem árulnak el magukról a történetekről, ugyanakkor figyelemfelkeltőek: *A Sanda Kandúr*, *A két szappanhab*, *Kérem a következő urat*. Ráadásul a művekben megjelenik a

humor is, és az olvasó minden történetben találkozik egy-egy furfangos csavarral vagy meglepetéssel.

A történetek talányosak. Például egy hegedűművész azt állítja, hogy a koncert szünetében valaki ellopta nagy értékű hegedűjét és kicserélte egy ócskára. De senki nem járt a hegedű közelében, csak hipnotizálták a művészt. Persze

kiderül, hogy mégis ellopták a hegedűt. Ekkor lép közbe a híres pszichiáter és segít megoldani a rejtélyt. De ennél többet nem árulhatok el, mert egy detektívtörténet halála az, ha idő előtt kiderül a vége.

Zoller Ági

Dáridó-Dáridó

Péntek este van, a Pósa család a tv előtt üldögél, ki türelmesebben, ki izegve-mozogva várja, hogy végre elkezdődjön... A család fő, Pósa úr a ledolgozott két műszak után jól megérdemelt csirkepörköltjét fogyasztja a konyhában, s tettetett nyugalommal lapátolja szájába az ételt. Fél fülét azért a tv-s szoba felé fordítja, ő sem akar lemaradni semmiről.

És végre elkezdődik! Hosszú, szinte végtelennek tűnő reklámok után megjelenik Lajcsi, Pósané szerint rendkívül elegáns, sárga, XXXL-es zakójában. Hollári-hó, hollári-hó, dáridó, dáridó éneklő kedélyes mosollyal a nap hőse a család számára már oly jól ismert indulót.

A nagymama, Pósa úr édesanyja, már-már elviselhetetlen hangon rikácsolva kikiált egyetlen fiának. Pósa úr unott arccal, leplezett izgalommal indul el, hogy csatlakozzon a család péntek esti programjához. Csak a szája körül, meg az atlétatrikóján pirosan rikító pörköltsaft jelzi, hogy nem kis sietséggel fejezte be a vacsorát.

A péntek esti Dáridó a hét legkedveltebb műsorává nőtte ki magát, háttérbe szorítva olyan giga- (egyések szerint gagyi-) filmeket és megasztárokat, mint Chuck Norris, meg az ő 1975-ös szupermozijai. Be kell vallanom, hogy azokban a időkben, amikor még egyetlen férfihang az eredeti beszédre rámondva szinkronizálta a szinte nézhetetlenül rossz minőségű videófilmeket, még én is ámulva figyeltem Chuck-ot, ahogy egyes-egyedül megküzd a vietnami 28. gyalogoshadosztállyal. Lehet, hogy velem van a baj - vagy túlzott igényeim lettek, vagy az egyetem tett átszellemült entellektüellé -, de számomra ez a fajta szórakoztatás már nem jelent sok örömet. Mintha valaki ott, a gurigás tv székházának 13. emeleti luxuserődjében nem tudná megérteni, hogy a néző

már többre vágyik, s nincs szüksége az elavult, minőségen aluli, mégis istentett akciófilmekre. Ők valószínűleg pénzhiányra hivatkozva tukmálják ránk ezt a ragadós, emészthetetlen disznóeledelt. Akarva-akaratlanul lenéznek saját közönségüket. A nézőt műveletlen birkának tartva zúdítják ránk azt, amit ők valószínűleg akkor sem néznének meg, ha fegyverrel kényszerítenék őket.

Félreértés ne essék, a fő bajom nem a Dáridóval van. A német börgatyás kocsmazenét véve mintául, a mai zenei élet műanyag (egyszer használatos), de szó se róla, hallgatható playback zenével és sztárjaival tényleg le lehet ültetni a képernyők elé 4 millió embert, kicsit és nagyot. De egy normálisan működő televíziónál nem az a fő cél, hogy egyetlen napra időzítve két vagy három órán keresztül révületben, vagy pálinkás jó hangulatban tartsák az embereket. A hét többi napjára is kellene valami. Valami, amitől nem szaladgál a hideg a hátamon, valami, amitől egy kis időre kikapcsolódhatok. Bevallom, én nem vagyok kíváncsi az Amerikai ninjja 45. epizódjára.

A péntek esti Dáridó a végéhez közeledik, a Pósa család teli torokból éneklő a "Ha nincsen pénzem, izom hitelbe" kezdetű nótát Csocsesszal együtt, akinek nem mindig mozog együtt a szája a dal szövegével. Sebaj, nem sokan törődnek vele, hisz jön Tóni, majd Nagy Feró, hogy fehér szmokingjában elénekelje nekünk a régi idők nagy slágereit (Istenem, mi lett veled, Feró!). A Pósa családban tetőfokára hág az izgalom, mikor eldől, hogy melyik számra adták le a legtöbb szavazatot. Ma is Lajcsi győzött. Borostás arca vidám, Lajcsi elégedett, és hatalmas tüdejével két trombitát szólaltat meg egyszerre. A gyerekek tapsolnak örömmükben, s még Pósa úr is elégedetten bólint. Hát igen, ez a Lajcsi tényleg tud valamit.

Aztán véget ér a móka mára, véget ér a dajdajozás. A tv-t is kikapcsolják, jövő hét péntekig úgysem lesz érdekes műsor.

Szalai Zsolt

Luci

Nagyon vártam ezt az estét. Egyrészt mert holnap reggel (VÉGRE) hazautazom, másrészt ma este még színházba megyek. Enyhe zsigeri izgalom, kitágult érzékek. Ezt a kis perverziót engedjétek meg nekem: szeretek színházba járni.

Luci. Ez van a jegyre írva a számítógép és az amúgy nagyon kedves pénztáros hölgy szeszélye folytán. De nem dőlök be nekik. Donizetti még a Lammermoori Lucia címet adta operájának; remélem, a mester szelleme nem átkozza el az előadást ezen kis botlás miatt. A nézőtéren "színházzzag" van, nem túl meglepő módon. Nem állítom, hogy a masztix szaga ez — egyáltalán használnak még manapság masztixot?—, de valami jellegzetes, édes, dohos illat, ami átjárja az embert jóval azelőtt, hogy a függöny felgördülne. Hagyom, hogy átitasson.

S a varázslat működik. Keserű, gyászos szerelmi történet, szétválasztott szerelmesek, gonosz báty, gyilkosság, örület, öngyilkosság. A cselekmény bonyolultsága még így sem közelíti meg egy átlagos dél-amerikai szappanoperáét, az olasz szöveg se riasszon el senkit. Bazsinka Zsuzsanna (Lucia) brillírozik. Könnyedén vág ki pokolian nehéz koloratúrákat, az "örülési" jelenetben pedig egyszerűen fantasztikus. Gond nélkül teljesít olyan rendezői utasításokat, mint éneklés háton fekvé, padlón gurulva, asztallapra borulva. Hangképzés szempontjából nem tűnik a legelőnyösebb pozíciónak, mégis teszi a dolgát, szép, amit produkál.

Ez nem mondható el Andrejcsik Istvánról (Lord Ashton). Szerepe szerint álnok, hatalomvágyó, önző ember, hangja azonban tüztelen, olykor mintha vidám Schubert-dalokat énekelne. Timothy Bentch (a hősszerelmes Edgar) kissé zavart, első magas hangjai banánhéjon csúszkálnak, a kirohanásnál kalapját elviszi a menetszél, törét pedig elejti mielőtt öngyilkos lenne. Jellegzetes, talán kicsit buffo hangjával nem tud Lucia igazi partnere lenni, de ezt valamelyest kompenzálja átélése, színészi játéka. Drucker Péter (Lord Bucklaw) figurája remekül sikerült. Egy hihetetlenül vékony és magas férfi ugyanilyen hanggal és hihetetlenül idétlen fehér kosztümben. Talán a szerző eredeti elgondolása nem egy ilyen vígjátéki alakot kívánt volna, nekem mégis nagyon tetszett. Úgy érzékelteti az adott szituáció tragikomikumát, hogy közben egy árva geg sem süll el, így nem töri meg a komor történet és a már-már szirupos, édes melódiák közti feszültséget, ami talán a darab szépségét adja. A mellékszereplők közül meg kell még említenem Altorjay Tamást (Bidibent) — csodálatos bársonyos basszus, és Tóth Juditot (Alisa). Ők ketten jó példát szolgáltatnak arra, hogy

"Csak játszatom a szívem és a tollam a papíron ..."

Kedves Olvasó !

egy darabot nem feltétlenül a főszereplők visznek sikerre. A játék Székely László minimalista, a történethez illően sötét díszletei között folyik, Angyal Mária rendezésében. Ma este Molnár László vezényelt.

Megrázó finálé, felszabadultan tapsolok. Az előadás Bazsinka Zsuzsannának, a zenekarnak és a mellékszereplőknek köszönhetően magával ragadó. Operabarátok nem fognak csalódni ("kezdők" mindenképpen olvassák el előre a cselekményt). Maestro Donizetti elégedett lehet, a Szegedi Nemzeti Színház nem hozott szégyent a nevére.

Szép este volt, ma sem éltem hiába. Odakint, a kettes megállójában részegen verekedő fiatalok és zimankó. Bennem csak színházzzag van, meg ez a furán kellemes borzongás — remélem, kitart egy darabig.

Orlando

Ezúton tudatjuk veled, hogy ebben a félévben is szeretnénk rovatunkban megnyilvánulási lehetőséget biztosítani a kollégiumunkban lakó ifjú költő- és írójelöltek számára. Ha tehát van (bármilyen műfajú) olyan irodalmi alkotásod, amit szívesen megosztanál másokkal is, hozd fel bátran a 37-es szobába! Sok szeretettel várjuk műveidet!

Ízelítőként olvassátok a rovatvezető tollából származó szösszenetet:

A felgyúlt holdat a hajnal pírja oltja el és így üzen a csalogány az álmoknak, hogy innentől a nap tüze borítja a zöld gyepeket, hol eddig súlyos éj honolt, s az esők köde vígasztalanul az árnyas erdőkbe vándorolt

Álom

Álmomban odaülök ágyadhoz,
 Álmomban én vagyok, ki álmot hoz.
 Álmomban vigyázom az álmodat,
 Álmomban én vagyok ki símogat.
 Álmomban csókot adok szép szádra,
 Álmomban vigyázok a csodára.

Vernyik Zénó

Köd-szerelem

Hajlongó nyárfák lombja,
 Száraz, hamvadó odva,
 Kopott, bús utcák zaja -
 Ez jutott nekem, nem csoda.

Drágám csöndbarna haja,
 Tavaszként fénylő arca,
 Csókszín, kacagó ajka
 Fájdalom nekem, kaloda.

Álmodó sóhaj szavam,
 Bús szín láng vagyok magam -
 Árván lobbanok tova,
 Nem tartozok tán sehova.

Vernyik Zénó

Segítség emberek!
 Felétek nyújtom a kezemet!
 De lesz-e, aki megfogja,
 és ha baj van szorítja?
 Félek, hogy egyedül maradok,
 s bennetek nem bízhatok.
 Figyeltek-e rám, ha baj van,
 és vezettek ennek a megcsönkült
 világnak az útvesztőjében?
 Ne legyetek süketek!
 Ne fogjátok be a fületek!
 Beszéljetek hozzám,
 mert tudnom kell, hogy még
 tudjátok, hogy itt vagyok!
 És ha már csak néma ajkak
 érintése jut el a fülemhez,
 akkor adom fel a reményt,
 s hiszem el azt, hogy
 bennetek bízni nem más,
 mint veszély!

Judith

Vadnak születtem, s
 vadként halok meg.
 Mi közte van, csupán csak
 vergődés az önnön magam
 által felállított korlátok között.

Judith

Sírnak homlokom felett bús erdők álmai,
 Határa nincs világomon vergődnek vágyai
 a végtelen, azúr egeknek. Követnek. Szeretnek.
 Hiába hullok mély ölébe a kékes kétségeknek,
 Simogatnak, ölelnek, mohón rám nevetnek.
 De pilleszárnyam hímporát elfújta már a szél.
 Körbepördülök. Késő már. Bezár a hús acél.

Lilith

Koleszbajnokság

(avagy a tehetséggondozás fellegvára)

FC Büknü - 5-ös szoba

0 - 1 (0 - 0)

A két csapat már jó ideje hagyományosan nagy csatákat vív egymással, úgyhogy a játékosok és az óriási nézősereg is feszültségekkel teli estének nézett elébe. Az 5-ös szoba gárdája igyekezett túllépni azon a rossz előjelen, hogy a Büknü az utóbbi időben mindig nyertesén került ki a párharcból.

(Mivel eme sorok írója közvetlenül is érintett volt a mérkőzésen, így előfordulhat, hogy néha az objektív közlés feltétele nem fog érvényesülni... de azért igyekszem.)

Szóval a lényeg:

A Büknü csapata három cserével érkezett meg az arénába. Ezzel szemben az 5-ös szoba, hogy elkerülje a cserélésekből adódó pillanatnyi elmezavart, taktikusan a feltétlenül szükséges 4 játékosal vonult ki.

FC Büknü: Bechtel Helmut, Mészár Csaba, Nagy Dániel, Ajtai Tibor, Bán Ferenc, Lócsei Márton, Hornok Péter

5-ös szoba: Dobra Sándor, Halustyák Zoltán, Szegedi Krisztián, Hraskó István

Az első félidő nagy küzdelmet hozott. A második is, csak itt egy gól is született: H. I. passzából Halu lőtte. A Büknü ezután már nem tudott újítani, és így kikapott.

Visszhangok Tibi: két egyforma csapat játszott, és a rosszabbik győzött. Marci: nagyon gyengén játszottunk ezen a meccsen, nem tudok mást mondani. Fecó: jó meccs volt, bár én nagyrészt kívülről figyeltem. Kábé egyenlők voltak az erőviszonyok, csak mi nem rúgtunk gólt. Krisztián: a kötelező győzelemnek is örül ugyan az ember, de...

most már azért szeretnénk nívósabb ellenfelekkel szemben is bizonyítani, hiszen meg kell felelnünk nagyszámú és fanatikus szurkolótáborunk magas elvárásainak. Halu: nagyobb ziccereink voltak, de a kapusuk nagy mázlival védett. A végén már az időhúzásra törekedtünk.

FC Büknü - Betontörők 9 - 0 (4 - 0)

FC Büknü: Bechtel Helmut, Nagy Dániel, Ajtai Tibor, Bán Ferenc, Lőcsei Márton, Hornok Péter

Betontörők: Tarczay Áron, Varga Tamás, Tuska László, Forcz Tamás, Németh Szilárd, Kovács Péter

4. perc: Helmut egy cselsorozat után lő a kapuba (1-0). 7. perc: Ajtai Tibi növelte kettőre a Büknü előnyét egy jobblábas lökettel (2-0). 13. perc: Hornok ment el középben, balra passzolt Bán Fecónak, majd a visszakapott labdát a kapuba vágta (3-0). 18. perc: Egy Bán-Lőcsei akció végén Marci lőtte a negyediket (4-0). Az újonc gárda jobbjára a saját kapuja elé szorult, innen próbálkoztak meg ellenakciókat vezetni. Lelkesen játszott a Betontörő, de a korai gól biztos nem dobta fel őket. A második félidőben mindent megtettek a becsületgól megszerzéséért, ennek eredményeképp a 29. percben Varga T. lőtt kapufát. Nem volt szerencsésük... 30. perc: Lőcsei M. távoli lövése két „vendégjátékoson” megpattanva a kapus lábai között jutott a kapuba...(5-0). 33. perc: Hornok P. passza után Helmut lőtt újabb gólt (6-0). 37. perc: újra Helmut pillanatai következtek, előbb egy távoli lövésből szerzett gólt (7-0), s míg ezt a találatot feljegyeztem, lemaradtam a következőről... azt is Helmut lőtte (8-0). A végén még Bán Fecó távoli lövése is beakadt a jobb alsóba, de végül is a Betontörő tízen belül maradt.

FC Büknü - 15-ös szoba 8 - 4

FC Büknü: Bechtel Helmut, Nagy Dániel, Ajtai Tibor, Bán Ferenc, Lőcsei Márton, Hornok Péter

15-ös: Kovács Róbert, Czipóth Ferenc, Hargitai Balázs, Romhányi Károly

Papírforma győzelem született. A 15-ös első mérkőzésén idegesen, kapkodva játszott, ezt okosan kihasználta a Büknü. Megérdemelten nyertek az újonccsapat ellen, köszönhetően Marci lendületes játékának és négy góljának.

15-ös - Betontörők 14 - 4

15-ös: Kovács Róbert, Czipóth Ferenc, Hargitai Balázs, Ragány Zoltán

Betontörők: Tarczay Áron, Varga Tamás, Tuska László, Forcz Tamás, Németh Szilárd, Kovács Péter

A két újonc csapat találkozója jó kedélyű, felszabadult focit hozott. A kettes szobának ez volt a bemutatkozása, míg a 15-ös feledtetni akarta a Büknütől elszenvedett vereséget: sikerre éhesen léptek pályára. 2-2-ig szoros volt a meccs, melyen egy félidőt három emberrel játszott végig a 15-ös szoba. Remek összjáték, jó egyéni teljesítmények (Robi 7, Lipi 6 gólja) meghozták az áhított sikert. Szemet gyönyörködtető, igazi örömfocit játszottak, ezen az estén a 2-es csak asszisztált.

Neverending Story - Újszegedi Szenátorok 3 - 2 (2 - 1)

(szakkomentátor : Kovács Gábor Kokó)

Neverending Story: Buza Misi, Kispéter Csaba, Duzmath Zoltán, Bujtor Máté, Solcz László, Kovács II Gábor

Újszegedi Szenátorok: Kovács Attila, Bruckner Zoltán, Géro Balázs, Boros Lajos, Beszédes Ricsi, Nádasi Gábor, Nádasi István

Nagy érdeklődés előzte meg a két csapat mérkőzését. A tavalyi bajnoktól épp az ellenfélhez távozott Ricsi, őt próbálja meg pótolni Socó. (Ki-ki döntse el, hogy sikerül-e neki.) A 30 felé pedig még Bruki és Boros Lajos érkezésével fiatalodott, és talán erősödött is, bár Vigh Misi és Jankovics Laci távozása komoly érvágást jelent. A meccs nagy iramban kezdődött, s ez kitarzott a végéig - talán köszönhető ez a sok cserének is. A hatodik percben Csaba szerzett vezetést a bajnoknak, melyet tíz perc múlva Máté növelt egy érdekes potyagóllal. Ricsi szólója után Balázs szépített, így 2-1-gyel fordultak a csapatok. A 2. félidőben Lajos gyors gólja még izgalmasabbá tette a meccset. A szenátorok próbálták tartani a 2-2-t, sőt a kontrában benne volt a győztes gól is. A N. Story előnye azonban az utolsó percben góllá érett: egy kapu előtti kavargás után Duzi állította be a végeredményt.

Csaba: sajnos a feltüzelt hangulat miatt a meccs durvább lett, mint szerettem volna. Mindezek ellenére örülök a győzelemnek. Ricsi: szerintem az iksz realisabb lett volna, mákos góllal nyertek. Szeretném kiemelni Bujtor Máté durvaságát, ha a döntőben összetalálkoznánk, számíthat rá, hogy viszonzom. Csabát sajnálom, hogy fejbe könyököltem. Ez egy erőfelmérő meccs volt, most játszottunk először együtt.

5-ös szoba - Betontörők 11 - 1 (8 - 0)

5-ös szoba: Dobra Sándor, Halustyák Zoltán, Szegedi Krisztián, Papp Zsolt, Lőrincsik Péter, Hraskó István

Betontörök: Tarczay Áron, Varga Tamás, Tuska László, Forcz Tamás, Németh Szilárd

Hatalmas iramban kezdte az első félidőt az 5-ös szoba csapata: előbb Halu rúgott mesterhármast, majd Krisztián következett két góllal. Ezután H. I. növelte az előnyt, majd Sanyi is betalált. A félidő végeredményét H.I állította be. A Betontörök nehezen találtak magukra a kezdeti sokkból, de az utolsó öt perct már kihúzták további gólok nélkül. A második félidőben kiegyenlítettebb volt a játék, köszönhetően Varga Tamás beállításának. Természetesen azért továbbra hengerelt az 5-ös: előbb Sanyi, majd Krisztián ért el találatot. Közben megszerezte becsületgólját a Betontörök: Varga Tamás talált be. Lóri sem bírta már tovább a kapuban, előretört, s távolról hatalmas lövéssel krumplira növelte az előnyt. A Betontörök a második félidőben már jobban játszottak, s ezért feltétlenül dicséretet érdemelnek. A meccs érdekessége volt, hogy az 5-ösből a balszerencsés és sérült (ámde hősieesen küzdő) Papi kivételével mindenki betalált.

Halu: az első félidőben nagyon jól játszottunk, a második félidőben is megvoltak a helyzeteink, de a **Kiver Puhl - Morálisan Nullák**

4 - 2

Kiver Puhl: Pintér Lajos, Szalai Zsolt, Holler Attila, Nádasi Gábor

Morálisan nullák: Szénási Attila, Székely Vera, Juhász Erika, Szilágyi Szilvia

Lajos gyors góljával szerzett vezetést a Kiver Puhl, azonban Erika hamar válaszolt. A második félidő közepéig mindkét oldalon remekeltek a kapusok, ordító helyzetek maradtak ki, így maradt a döntetlen. Ekkor azonban Lajos két és Attila egy góljával 4-1-re elhúzott a 9-es szoba. Közben Verus megsérült, a rendkívül sportszerűen viselkedő Kiver Puhlnak köszönhetően 3-3 fővel folytatódott a meccs, melynek utolsó percében sok kihagyott ziccer után Szityó gurította a labdát Zsolt lábai között a "hálóba".

Visszhangok: Lajos: szörnyű volt az időjárás, erős volt az ellenfél, mi pedig kicsit gyengébben játszottunk a szokásosnál. Szalai Zsolt: Elégedettek vagyunk az eredménnyel, a rossz körülmények miatt nem tudtuk kihozni magunkból mindent.

Kiver Puhl - FC Libidó

9 - 3

Kiver Puhl: Pintér Lajos, Szalai Zsolt, Holler Attila, Nádasi Gábor, Nyíri Zoltán, Dékány Zoltán, Tasnádi Dániel

FC Libidó: Horváth Gergely, Sinkó Gábor, Esztergályos Csaba, Márton Zoltán, Pál Attila, Kis Zoltán

Lajos: Az elején elmentünk 7-0-ra, a második félidőben teljesen leültünk.

jó kapusteljesítmény miatt nem tudtunk olyan sok gólt rúgni. Lóri: fáztam a kapuban. Már az elején sikerült megtörni ellenfelünk lelkesedését, majd jó játékkal fokozatosan növeltük előnyünket, és a végére szép győzelmet arattunk. Sanyi: egy újabb kötelező győzelmet tudtunk le a döntőhöz vezető úton. Ilyen játékkal a következő mérkőzéseket is megnyerhetjük. Papi: mivel senki sem olvassa el, elmondhatom: marha jók voltunk. Sajnálom, hogy nem tudtam góllal hozzájárulni csapatunk kiváló teljesítményéhez.

Áron: irreális talajú pályán is kiütközött a két csapat közti különbség. Sérülések által tizedelt együttesünk erőnlétben sem tudta felvenni a versenyt kitűnő ellenfelünkkel szemben. Varga Tamás: pergős, jó iramú meccs volt, nagy darálás folyt a pályán. Nem szokott még össze a csapat. Biztató jel, hogy most rúgtunk először 4 ember ellen gólt. Forcz Tamás: számunkra az is bravúr, hogy ki tudtunk állni. Az , hogy gólt tudtunk rúgni - csoda. Tuska László: még meg kell tanulnunk focizni, s akkor nagyobb esélyünk lesz. A védekezésünk sziklaszilárd volt, csak elől hiányoztak a támadószárnyak.

Hegyesi László (technikai igazgató és B-közép): Tasnádi Dániel beállításával a csapat játéka nagyon feljavult. Ennek következtében sikerült kiütéses győzelmet aratnunk a remek ellenfél ellen. Lajos öt gólt rúgott!!! - a szerk.

Neverending Story - Morálisan Nullák

12 - 1

Neverending Story: Buza Misi, Kovács Gábor Koko, Kovács II Gábor, Kispéter Csaba, Solcz László, Bujtor Máté, Duzmath Zoltán

Morálisan Nullák: Szénási Attila, Székely Vera, Juhász Erika, Szilágyi Szilvia

Végy 3 elszánt lányt, egy kedves fiút és 13 lelkes szurkolót! Állítsd szembe vele a bajnok "ex-egyes szobát", sorcserével fűszerezve, és persze Bumival tálalva. Az eredmény? Remek hangulat, helyenként meglepően jó játék, pontosan egy tucát kapott-, és egy ajándék becsületgól.

Visszhangok: Duzi: Jó meccs volt! Szityó: Csalódott vagyok, bár nem is remélhattünk mást. Csodálatos közönségünk mindenért kárpótolt bennünket! Szénási Attila: Nagyon jól játszottak, szervezettek voltak, sok cserével. Vigyáztak a lányokra, bár néha kicsit keményen...Soco: Az ellenfél - ahhoz képest, hogy lányokból állt - jól játszott. A hangulat remek volt. (a miénk biztosan.) A mutatott játékkal elégedettek lehetünk, most már ne csak az terjedjen rólunk, hogy durvák vagyunk. (Ezzel a nyilatkozattal nem értett egyet minden csapattag... - a szerk.)

Szilágyi Szilvia és Hraskó István

